

107E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2007

Liahona

OMSLAGARTIKEL:

**In hun
voetspoor,
p. 8**

**Terreur en triomf
in de laatste dagen,
p. 18**

**Hoe u met jongeren
over porno moet
praten, pp. 34, 38**

**Activiteit: Waar ligt
Zion? Zie pp. K8, K12**

Juli 2007 107e jaargang Nummer 7
LIAHONA 00787-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen

Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirectrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melissa
Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Judith M. Poller,
Vivian Paulsen, Richard M. Romney, Jennifer Rose, Don L. Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G. Brown, Julie
Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen
Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Randall J. Peterson

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling:

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Groeneveld 64

NL-7508 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij list op diskette, of per e-mail naar

nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858; fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Directie (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00; bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonnementsnummer + naam + wijk/gemeente

SWIFT CODE: DRES DE FF 3323

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalliëlands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tjechisch, Urdu, Vietnamese, Isländs en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk, althuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder

www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'.

Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:

July 2007 Vol. 107 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26366, Salt Lake City, UT

84126-0366.

LIAHONA, JULI 2007

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium:
het gevaar van verborgen wiggen
President Thomas S. Monson
- 14 Drie manieren om van je huis een hemel
te maken *Shirley R. Klein*
- 18 De heerlijkste bedeling van alle
Ouderling Jeffrey R. Holland
- 25 Huisbezoekboodschap: een werktuig in
de handen Gods worden door ons te heiligen
- 26 Gelijkenissen van de Meester
- 38 Met jongeren praten over porno *Dan Gray*
- 42 Onder heiligen der laatste dagen
Ik dacht aan de pioniers *Daniel Cisternas*
Haal de kinderen uit het water!
Janell Johnson
Kan ik ooit weer praten?
Javier Gamarra Villena
- 48 Post

26 Gelijkenissen van de Meester

18 De heerlijkste bedeling van alle

OP DE OMSLAG

Voorzijde: foto Riley M. Lorimer. Achterzijde:

foto van jongeren Riley M. Lorimer; foto van

handkarren Welden C. Andersen

OMSLAG VAN DE KINDERVIEND

Illustratie Jerry Thompson.

IDEEËN VOOR DE GEZINSVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk
en thuis gebruikt worden.

'Iowa gedenken', p. 8:

vraag de familieleden wat
zij zouden meenemen als
ze moesten verhuizen
op dezelfde manier
als de pioniers. Welke
geestelijke eigenschappen zouden
ze nodig hebben voor die reis?
Vertel verhalen over uw eigen voor-
ouders en welke eigenschappen
nuttig voor hen waren.

'Drie manieren om van je huis
een hemel te maken', p. 14: begin

met eenvoudige manieren te bespre-
ken om een heiliger thuis te krijgen.

Bespreek vervolgens tijdens een
maaltijd of toetje waarom het
belangrijk is om als gezin
samen de maaltijd te gebrui-
ken. Plan vervolgens
een gezamenlijk gezins-
project en bespreek welke geeste-
lijke en materiële zegeningen er
voortvloeien uit samenwerken.

'De heerlijkste bedeling van alle',
p. 18: vraag de gezinsleden om een
tekening te maken van hun hoop
op een mooie toekomst, of die in

Zoek de KGW-ring in deze Liahona en bedenk eens hoe je je familieleden gelukkig kunt maken.

VOOR JONGEREN

- 8 Iowa gedenken *Caroline H. Benzley*
 30 Uw uitspraak verradt u *Ouderling L. Tom Perry*
 34 Mijn strijd met porno *Naam bekend bij de redactie*
 46 Wist je?
 47 Korte boodschappen: een voorbeeldig optreden *Viktória Merényi*

8 Iowa gedenken

VOOR DE KINDEREN: DE KINDERVRIEND

- K2 Luister naar de stem van een profeet: moed in een maïsveld *President James E. Faust*
 K4 Participatieperiode: gezinsgeloof *Elizabeth Ricks*
 K6 Het leven van president Spencer W. Kimball: kwade invloeden weerstaan
 K8 Vergaderen in Zion
 K10 Het is genoeg *Jane McBride Choate*
 K14 Van vriend tot vriend: de zegeningen van de tempel *Ouderling Paul E. Koelliker*
 K16 Kleurplaat

K4 Gezinsgeloof

K8 Vergaderen in Zion

woorden weer te geven. Bespreek welke gebeurtenissen het uitkomen hiervan zouden kunnen verhinderen. Lees schriftteksten over geloof. Hoe kan geloof ertoe bijdragen dat angst minder wordt? Bespreek aan de hand van het artikel wat uw familie kan doen om zich in de toekomst te verheugen.

'Uw uitspraak verradt u', p. 30: laat een familielid praten alsof hij of zij iemand anders was, zoals een baby, een historische figuur of iemand uit de Schriften. Laat de rest van de familie raden wie hij of

zij voorstelt. Vertel het mariniers-verhaal van ouderling L. Tom Perry. Hoe komt het dat je taalgebruik iets over je karakter onthult? Hang de drie suggesties van ouderling Perry op om de familieleden te helpen met het gebruiken van gepaste taal.

'Moed in een maïsveld', p. K2: vergelijk het verhaal van de zusjes Rollins met het verhaal van Nephi en zijn broers die de koperen platen ophalen bij Laban (zie 1 Nephi 3-4). Hoe bleek uit elk van die verhalen moed? Waarom is het belangrijk dat we de Schriften hebben?

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

K=De Kindervriend	Jezus Christus, 26
Bekering, 34	Kimball, Spencer W., K6
Bekering, 42, K10	Leiderschap, 46
Belediging, 2	Lichaam, 38
Communicatie, 46	Lofzangen, 47
Deugd, 34, 38, K6	Moed, K2, K6
Familiegeschiedenis, K4	Pioniers, 8, 42
Gebod, 43	Pornografie, 34, 38, K6
Gelijkenissen, 26	Priesterschap, 46
Geloof, 45	Profeten, 8
Gezin, 14, K4, K10, K16	Taalgebruik, 30
Gezinsavond, 1	Tempels, K10, K14
Heilige Geest, 43	Thuis, 14
Heiligheid, 25	Verantwoordelijkheid, 14
Huisbezoek, 25	Vergeving, 2
Huisonderwijs, 7	Wederkomst, 18
Jeugdwerk, K4	Werk, 14

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

Het gevaar van verborgen wiggen

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste raadgever in het Eerste Presidium.

In april 1966 hield ouderling Spencer W. Kimball, destijds lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, op de algemene conferentie een gedenkwaardige toespraak. Hij haalde een verhaal van Samuel T. Whitman met de titel 'Verborgen wiggen' aan. Ik wil een deel van datzelfde verhaal aanhalen en vervolgens enkele voorbeelden uit mijn eigen leven geven.

Whitman schrijft: '[Die winter] vernietigde de ijsregen over het algemeen niet zoveel. Toegegeven, er kwamen wat kabels naar beneden en op de snelweg waren er meer

ongelukken dan gewoonlijk. (...) Normaal gesproken had de grote notenboom makkelijk het gewicht kunnen dragen van het ijs dat zich op zijn uitgespreide takken afzette. Het was de ijzeren wig in zijn hart die de schade veroorzaakte.

'Het verhaal van de ijzeren wig was jaren eerder begonnen toen de witharige boer [die nu woonde op de grond waarop de boom stond] nog een jongen was op de boerderij van zijn vader. De zagerij was toen nog maar pas uit de vallei verhuisd en de kolonisten vonden nog steeds heren der stukken gereedschap en ander materiaal. (...)

'Die dag [vond de jongen] een wig van een houthakker — breed, plat en zwaar, ruim dertig centimeter lang, en

afgerond door krachtige klappen. [Een hout-hakkerswig is een hulpmiddel om een boom te vellen. Men maakt een snede met een zaag, zet de wig erin, waarna men er met een moker op slaat om de snede te verbreden.] (...) Omdat hij al laat voor de maaltijd was, legde de jongen de wig (...) tussen de takken van de jonge notenboom die zijn vader bij de poort had geplant. Hij zou de wig na het eten meteen in de schuur leggen, of later als hij weer eens die kant op ging.

'Dat was hij echt van plan, maar hij deed het niet. [De wig] lag nog steeds tussen de takken van de boom toen hij volwassen werd. Hij lag er nog, nu stevig vastgeklemd, toen hij trouwde en de boerderij van zijn vader overnam. Hij was half overgroeid op de dag dat de dorsploeg de maaltijd onder de boom gebruikte. (...) De wig was helemaal vergroeid in de boom toen op een winter de ijsregen kwam.

'In de kille stilte brak die winteravond (...)

een van de drie voornaamste takken van de stam en kwam met een klap op de grond terecht. Daardoor raakte de rest van de boom zo uit balans dat ook de rest van de kroon afbrak en viel. Toen de ijsregen voorbij was, stond er geen twijgje meer van de eens zo trotse boom overeind.

'De volgende morgen kwam de boer al vroeg naar buiten om de schade te betreuren. (...)

'Toen viel zijn oog op iets in de versplinterde restanten. "De wig", mompelde hij in zelfverwijt. "De wig die ik in de zuidelijke weide had gevonden." Hij zag in een oogopslag waarom de boom was omgevallen. Daar de boom om de wig heen was gegroeid, hadden de vezels van de boom zich niet naar behoren met elkaar kunnen verweven.'¹

Wiggen in ons leven

Er zijn verborgen wiggen in het leven van veel mensen om ons heen — en

Er zijn verborgen wiggen in het leven van veel mensen om ons heen — en misschien wel in dat van onze eigen familieleden.

misschien wel in dat van onze eigen familieleden.

Ik wil u iets vertellen over een levenslange vriend die inmiddels is heengegaan. Hij heette Leonard. Hij was geen lid van de kerk, hoewel zijn vrouw en kinderen dat wél waren. Zijn vrouw is jeugdwerkpresidente geweest en zijn zoon heeft een eervolle zending vervuld. Zijn dochter en zijn zoon zijn in de tempel getrouwd en kregen elk een eigen gezin.

Ieder die Leonard kende, mocht hem graag, en dat gold ook voor mij. Hij steunde zijn vrouw en kinderen in hun kerktaken. Hij ging vaak met hen naar kerkactiviteiten. Hij leidde een goed en rein leven, maakte zich dienstbaar en was vriendelijk voor anderen. Zijn familie en nog vele anderen vroegen zich af waarom Leonard het zijn hele leven had gedaan zonder de zegeningen die het evangelie de kerkleden biedt.

Toen Leonard op hoge leeftijd kwam, nam zijn gezondheid af. Uiteindelijk werd hij in het ziekenhuis opgenomen en ebde zijn leven weg. In wat uiteindelijk mijn laatste gesprek met Leonard bleek te zijn, zei hij: 'Tom, ik ken je al vanaf je jeugd. Ik heb het gevoel dat ik je moet uitleggen waarom ik nooit lid van de kerk ben geworden.' Vervolgens vertelde hij iets wat zijn ouders vele, vele jaren eerder hadden meegemaakt. De familie was met tegenzin tot de conclusie gekomen dat het nodig was om hun boerderij te verkopen, en er was een bod op gedaan. Toen vroeg een boer met aangrenzend land of de boerderij in plaats daarvan aan hem verkocht kon worden, hoewel tegen een lagere prijs, waar hij aan toevoegde: 'We waren altijd zulke goede vrienden. En als ik eigenaar word, kan ik goed op jullie land passen.' Uiteindelijk gingen Leonards ouders akkoord en ze verkochten de boerderij. De koper — de buurman — bekleedde een verantwoordelijke positie in de kerk en het vertrouwen dat de familie daardoor in hem had bracht hen er onder meer toe om aan hem te verkopen, ook al kregen ze daardoor niet zoveel geld als ze van de eerste potentiële koper zouden hebben gekregen. Niet lang na de verkoop verkocht de buurman zijn eigen boerderij én de boerderij die hij van Leonards familie had gekocht samen, waardoor hij de waarde verhoogde en dus de uiterste verkoopprijs wist te behalen. De al zo lang brandende vraag waarom Leonard nooit lid was geworden van de kerk, was beantwoord. Hij had altijd gevonden dat zijn familie misleid was.

Hij vertrouwde mij aan het eind van dat gesprek toe dat hij het gevoel had dat er een grote last van zijn schouders was gevallen nu hij zich aan het voorbereiden was om zijn Schepper te ontmoeten. Het tragische is dat een verborgen wig Leonard ervan had weerhouden om naar grotere hoogten te stijgen.

In plaats daarvan besluiten om anderen lief te hebben

Ik ken een gezin dat uit Duitsland naar Amerika geëmiigreerd is. Ze vonden de Engelse taal moeilijk. Ze hadden maar weinig bezittingen, maar ieder gezinslid was gezegend met de wil om te werken en met liefde voor God.

Hun derde kind werd geboren, leefde slechts twee maanden, en overleed. De vader was meubelmaker en hij maakte een prachtig kistje voor het lichaam van zijn dierbare kind. De dag van de begrafenis was somber, een weerspiegeling van het verdriet dat zij wegens hun verlies voelden. Het gezin liep naar de kerk, de vader droeg het kistje, en er was een aantal vrienden bijeengekomen. Maar de deur van de kerk was op slot. De drukke bisschop was de begrafenis vergeten. Pogingen om hem te bereiken, haalden niets uit. De vader wist niet wat hij moest doen, nam het kistje onder zijn arm en liep met zijn gezin in de stromende regen weer naar huis.

Als dit gezin minder sterk in het evangelie had gestaan, hadden ze de bisschop hier de schuld van kunnen geven en bittere gevoelens kunnen koesteren. Toen de bisschop van het drama hoorde, bezocht hij het gezin en bood zijn excuses aan. Hoewel je aan zijn blik kon zien hoe gekwetst de vader was, aanvaardde hij met tranen in zijn ogen het excuus, en de twee omarmden elkaar in een geest van wederzijds begrip. Er bleef geen verborgen wig achter die verdere gevoelens van boosheid had kunnen veroorzaken. Liefde en aanvaarding overheersten.

De Geest moet van dergelijke kluisters en onverwerkte gevoelens ontdaan worden zodat de ziel door levenskracht voortgestuwd kan worden. In veel families zijn er gekwetste gevoelens en aarzeling om vergiffenis te schenken. Het maakt niet uit waar het oorspronkelijk om ging. We mogen niet toestaan dat het ons blijft schaden. Beschuldigingen houden de wonden open. Alleen vergeving geneest. George Herbert, een dichter uit het begin van de zeventiende eeuw, heeft geschreven: 'Wie anderen niet kan

vergeven, vernielt de brug die hij zelf moet oversteken als hij ooit de hemel wil bereiken. Immers, iedereen heeft vergeving nodig.'

De Heiland sprak prachtige woorden toen Hij aan het wrede kruis hing en op sterven na dood was. Hij zei: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'²

Vergeven

Er zijn mensen die moeite hebben om zichzelf te vergeven en die zich blijven blindstaren op al hun zogenaamde tekortkomingen. Ik ken een mooi verhaal van een godsdienstig leider die een vrouw op haar sterfbed bezocht. Hij deed vruchteloze pogingen om haar te troosten. 'Ik ben verloren', zei zij. 'Ik heb mijn leven en dat van alle mensen om mij heen vernoeid. Er is geen hoop voor mij.'

De man zag op het nachtkastje een foto van een lieflijk meisje staan. 'Wie is dat?' vroeg hij.

Het gezicht van de vrouw klaarde op. 'Dat is mijn dochter, het enige mooie in mijn leven.'

'En zou u haar helpen als ze in moeilijkheden was, of een fout had gemaakt? Zou u haar vergeven? Zou u nog van haar houden?'

'Natuurlijk!' riep de vrouw uit. 'Ik zou alles voor haar doen. Waarom vraagt u dat?'

'Omdat ik u wil duidelijk maken dat onze hemelse Vader in figuurlijke zin een foto van u op zijn nachtkastje heeft', zei de man. 'Hij heeft u lief en zal u helpen. Roep Hem aan.'

Een verborgen wig die haar geluk tegenhield, werd weggenomen.

In tijden van gevaar of beproeving kan dergelijke kennis, dergelijke hoop, dergelijk begrip troost geven aan de ongeruste geest en het treurende hart. De hele boodschap van het Nieuwe Testament ademt een geest van hoop voor de mensenziel. Schaduwen van wanhoop worden verjaagd door stralen van hoop, en het gevoel verloren te zijn

gegaan in de menigte verdwijnt met het verkrijgen van de zekere kennis dat onze hemelse Vader aan ons denkt.

Deze waarheid leerde de Heiland ons met zijn uitspraak dat zelfs geen musje op de grond valt zonder dat onze Vader dat merkt. En die prachtige gedachte besloot Hij met de woorden: 'Weest dan niet bevreesd: gij gaat vele mussen te boven.'³

Een tijdje geleden las ik het volgende bericht van Associated Press in de krant. Een

De Heiland sprak prachtige woorden toen Hij aan het wrede kruis hing en op sterven na dood was. Over hen die Hem kruisigden, zei Hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'

oudere man had al vanaf zijn jongvolwassen jaren met zijn broer een eenkamerhutje gedeeld in de buurt van Canisteo, in de staat

Wie is in staat om zijn ego, trots en gevoelens naast zich neer te leggen en de volgende stap te zetten met een: 'Het spijt me écht! Laten we weer vrienden zijn.'

New York. Bij de begrafenis van zijn broer onthulde hij dat ze bij een ruzie in hun vroege volwassenheid de kamer met een krijtstreep in tweeën hadden gedeeld en dat geen van beiden over die lijn was getreden of met elkaar had gesproken sinds die dag — 62 jaar daarvoor! Wat een krachtige en vernietigende verborgen wig.

Met de woorden van Alexander Pope: 'Vergissen is menselijk; vergeven is goddelijk.'⁴

Het initiatief nemen

Soms zijn we zo snel beledigd. Andere keren zijn we te koppig om een oprecht excuus te aanvaarden. Wie is in staat om zijn ego, trots en gevoelens naast zich neer te leggen en de volgende stap te zetten met een: 'Het spijt me écht! Laten we weer vrienden zijn.'? Laten we toekomstige generaties niet

Waar komen verborgen wiggen vandaan? Sommige komen door onopgeloste geschillen die tot kwade gevoelens leiden, gevolgd door berouw en spijt. Andere ontstaan door teleurstellingen, gevoelens van jaloezie, ruzies en ingebeeelde beledigingen. We moeten ze oplossen en verwerken voordat ze gaan doorwoekeren, verzweren en ons uiteindelijk vernietigen.

Op een dag kreeg ik bezoek van een lief dametje van negentig jaar. Zij vertelde mij onverwachts over enkele dingen waar ze spijt van had. Ze vertelde dat een boer die naast hen woonde, en met wie zij en haar man af en toe meningsverschillen hadden gehad, eens had gevraagd of hij over haar land een kortere weg naar zijn eigen land mocht nemen. Ze was even stil en zei toen met bevende stem: 'Tommy, ik liet hem niet toe op mijn land maar eiste dat hij er — zelfs te voet — omheen ging naar zijn eigen land. Ik was fout en ik heb er spijt van. Hij is er niet meer, maar ik wenste dat ik tegen hem kon zeggen: "Het spijt me zo." Ik had zo graag een nieuwe kans gekregen.'

Terwijl ik naar haar luisterde, moest ik denken aan John Greenleaf Whittiers woorden: 'Van alle woorden, gesproken of geschreven, / zijn de droevigste wel: "Het zou zo fijn zijn geweest!"'⁵

Uit 3 Nephi in het Boek van Mormon komt deze geïnspireerde raad: 'Er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...).

'Want voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn te twisten, de een met de ander.

opzadelen met de grieven en de boosheid van onze tijd? Laten we alle verborgen wiggen verwijderen die alleen maar vernietiging brengen.

'Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.'⁶

Ik wil besluiten met een verhaal over twee mannen die wat mij betreft helden zijn. Hun heldendaden werden echter niet op landelijk niveau verricht, maar in een vredig plaatsje met de naam Midway (Utah).

De kloof overbruggen

Vele jaren geleden werkten Roy Kohler en Grant Remund samen in kerkfuncties. Ze waren de beste vrienden. Ze hadden allebei een gemengd boerenbedrijf. Door een misverstand ontstond er echter een soort kloof tussen hen.

Later kreeg Roy Kohler kanker. Hij had nog maar kort te leven toen mijn vrouw, Frances, en ik Roy en zijn vrouw een bezoek brachten en ik hem een zalving gaf. Toen we daarna met elkaar spraken, zei broeder Kohler: 'Ik wil u een van de fijnste dingen vertellen die ik in mijn hele leven heb meegemaakt.' Hij vertelde toen over zijn misverstand met Grant Remund en de daaruit voortvloeiende vervreemding. Hij zei: 'We spraken eigenlijk gewoon niet meer met elkaar.'

'Later had ik hooi opgeslagen voor de winter toen het op een avond ging broeien en vlam vatte, waardoor het hooi verbrandde en de schuur en alles erin tot de grond toe afbrandde', aldus Roy. 'Ik was helemaal overstuur', zei hij. 'Ik wist niet wat ik moest doen. Het was een donkere avond — je kon alleen de laatste vonken van het vuur zien. Toen zag ik over de weg, uit de richting van Grant Remunds boerderij, lichten van tractoren en andere zware machines komen. Toen de "reddingsploeg" onze inrit opreed en mij in tranen vond, zei Grant: "Roy, je hebt heel wat rommel op te ruimen. Mijn zoons en ik zijn er. Laten we eraan beginnen." Samen pakten ze het werk aan. De verborgen wig die hen enige tijd uit elkaar had gedreven, was voor altijd verdwenen. Ze werkten de hele nacht door, tot de volgende dag, toen nog veel andere omwonenden kwamen helpen.

Roy Kohler en Grant Remund zijn inmiddels heengegaan. Hun zoons zijn samen lid van de bisschop van diezelfde wijk geweest. Ik koester de vriendschap van deze twee fijne gezinnen.

Mogen wij ons thuis altijd voorbeeldig gedragen,

getrouw alle geboden onderhouden en geen verborgen wiggen in stand houden, maar altijd de aansporing van de Heiland indachtig zijn: 'Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.'⁷ ■

NOTEN

1. Conference Report, april 1966, p. 70.
2. Lucas 23:34.
3. Matteüs 10:31.
4. *An Essay on Criticism* (1711), deel 2, regel 525.
5. 'Maud Muller,' *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), p. 48.
6. 3 Nephi 11:28-30.
7. Johannes 13:35.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking wil deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Laat een gezinslid proberen om met één hand een schoenveter te strikken. Bespreek in welk opzicht het koesteren van wrok net zo iets is als maar één hand gebruiken en hulp weigeren. Vertel een paar voorbeelden van president Monson om aan te tonen wat een verbetering het was voor mensen die elkaar vergaven. Vraag iemand om te helpen met het strikken van de schoenveter. Getuig dat anderen vergeven ons in staat stelt om grotere zegeningen te ontvangen.

2. Geef een samenvatting van het verhaal van de wig en de boom. Vraag in welk opzicht vergiffenis weigeren lijkt op het in de boom laten van de wig. In hoeverre verzwakt het ons als we niet vergeven? Hoe leidt vergiffenis tot genezing? Lees een van president Monsons verhalen om te illustreren hoe hard vergiffenis nodig is. Getuig van de zegeningen die u hebt ontvangen door het voorbeeld van de Heer in het schenken van vergiffenis te volgen.

3. Leg een stuk touw klaar om de kamer in tweeën mee te delen. Laat enkele gezinsleden aan de ene kant van de kamer staan en de rest aan de andere kant. Vertel het verhaal van de twee broers. Haal het touw weg en bespreek manieren om de geest van twisten te vermijden. Lees Johannes 13:35 en spoor de gezinsleden aan om elkaar liefde te betonen.

IOWA GEDENKEN

Handkarren en de pioniers die naar Zion liepen, zijn een symbool geworden van de migratie van de heiligen der laatste dagen en de opbouw van de kerk.

CAROLINE H. BENZLEY

Op een zomerochtend in 1856 begon de zestienjarige Janetta McBride aan een voettocht van Iowa naar de Salt Lake Valley.

Haar reis was eigenlijk al maanden eerder begonnen, toen ze met haar familie Engeland had verlaten en per schip de Atlantische Oceaan was overgestoken. Eenmaal in de Verenigde Staten reisden ze per trein naar het eindpunt van de spoorlijn naar het westen, in Iowa City (Iowa).

In Iowa City voegde Janetta's familie zich bij de heiligen der laatste dagen die op krachten aan het komen waren en voorraden aan het inslaan voor het laatste deel van de reis — een voettocht met handkarren over een afstand van 2090 kilometer. Janetta McBride werd toegewezen aan de handkarcompagnie van Martin, een van de zeven compagnies die in 1856 en 1857 uit Iowa City vertrokken.

Westwaarts kijken

150 jaar later is het 9 juni 2006. En weer een handkarcompagnie verlaat Iowa City.

Dit keer bestaat de compagnie uit ongeveer zeventig jongemannen en jongevrouwen uit de ring Iowa City. In pionierskleding en met hun handkar vol voorraden verzamelen deze jongeren in het Mormon Handcart Park, vlak buiten Iowa City — dezelfde plek vanwaar de eerste

handkarcompagnie precies 150 jaar daarvoor, op 9 juni 1856, vertrok. Westwaarts kijkend kunnen ze niet anders dan aan de oorspronkelijke pioniers denken die hier zo lang geleden stonden.

Kameron Hansen uit de wijk Iowa City 1 denkt aan zijn voorouder Janetta McBride. Kameron (14) is bijna net zo oud als Janetta was toen zij haar voettocht naar Zion aanving.

'Ik denk graag dat ze blij zou zijn als ze me dit zag doen', zegt Kameron. 'Ik hoop dat ze trots is dat haar familie nog steeds getrouwd is in de kerk.' Kameron weet dat zijn reis veel korter en makkelijker wordt dan die van Janetta, maar toch is hij dankbaar voor zijn kans om zijn voorouders te gedenken en te eren.

Anna Shaner uit de gemeente Fairfield is ook dankbaar dat ze de pioniers kan eren. Het verbaast haar dat ze de grens van de beschaving overschreden zonder te weten of ze dat zouden overleven. Anna ontleent veel kracht aan de mensen die, zoals zij het zegt, 'voldoende geloof en moed hadden om te doen wat ze was opgedragen.'

Deze trek is een geweldige kans voor alle jongeren uit Iowa City om hun voorouders te eren. Of ze nu handkarpioniers in de familie hebben of niet, de jongeren zijn lid van de kerk en daarom zijn de handkarpioniers hun geestelijke voorouders.

Waarom Iowa?

Tegenwoordig is Iowa City, hoofdstad van Iowa, het hart van het middenwesten van de Verenigde Staten, maar 150 jaar geleden was dit de grens van de beschaving — en de trein ging niet verder naar het westen. De meeste bekeerlingen van de kerk die in 1856 buiten Iowa City kampeerden,

*Tieners uit de ring Iowa City gaan van
dezelfde plek van start met hun handkarren
als de handkarpioniers in 1856. Die plek is
nu een staatspark.*

Hoewel hun bedendaagse trek maar één dag duurde, is het voldoende voor de jongeren om in te schatten hoe zwaar de handkarpioniers het hadden. Tegenoverliggende pagina: Jeff Fillmore probeert zich te kleeden als een jonge pionier van zijn leeftijd. Allison Engle en Summer Burch proberen wat hoofddekseksels uit.

waren emigranten uit Europa. Ze hadden al ver gereisd en hadden weinig geld voor de aanschaf van wagens en voorraden. De mensen in Iowa City stelden zich tolerant op tegenover de heiligen der laatste dagen, en pioniersdagboeken vermelden dan ook goede daden van de kant van de inwoners van de stad.

Toen president Brigham Young handkarren als een goedkopere en snellere optie aankondigde om naar Zion te reizen, wilden deze heiligen dat graag proberen. De eerste handkarcompagnie verliet Iowa City op 9 juni 1856.

De meeste handkarcompagnies legden de

afmattende reis naar de Salt Lake Valley veilig af, maar dat was voor de groep van Janetta McBride, de compagnie van Martin, en voor de compagnie van Willie, een stuk moeilijker. Beide kwamen in vroege sneeuwstormen terecht en er stierven meer dan tweehonderd mensen. Hun reis vroeg grote offers en alleen met geloof in hun hemelse Vader en in zijn plan kon men die doorstaan. Datzelfde geloof motiveerde alle handkarcompagnies die hun karren naar Zion duwden en trokken.

In 2006 maakte de handkartrek deel uit van de viering van een honderdvijftigjarig jubileum, als eerbetoon aan dit geloof. Leden van de ring Iowa City organiseerden evenementen zoals een academisch symposium, een pioniersfestival en een interkerkelijke devotional. Met die evenementen bracht men niet alleen eerbetoon aan de handkarpioniers, maar tevens aan de inwoners van Iowa die hen hielpen.

De profeet navolgen

Na een lange trek van een dag door de heuvels van Iowa hebben de jongeren tijd om na te denken over hun ervaring. Emma Pauley leest nog eens in Ether 12, een

VERTEL EENS

RILEY M. LORIMER

Kerkelijke tijdschriften

hoofdstuk over geloof waarvan ze zich herinnert dat ze het in het seminarie heeft bestudeerd.

'Ik weet niet of ik helemaal naar Utah had kunnen lopen', zegt Emma, 'maar de pioniers konden het, en ik denk dat dit door hun geloof kwam. Alle grootse dingen worden door geloof gedaan.'

Het geloof van de handkarpioniers stelde hen in staat om gehoor te geven aan de oproep van president Young om in de Salt Lake Valley te vergaderen. Hun voorbeeld is een aansporing voor de jongeren uit Iowa City om naar de raad van de huidige profeet te luisteren.

Een manier waarop jongemannen zoals Kameron Hansen de profeet kunnen volgen, is door het Plicht jegens God-programma te voltooien. Hij legt uit: 'Als ik aan de pioniers denk en aan de offers die zij brachten, wil ik aan alle vereisten van het programma voldoen zodat ook ik de profeet kan volgen.'

De profeet volgen is belangrijk voor deze jongeren en zij zien ernaar uit om de profeet de volgende zondag bij een herdenkingshaardvuuravond te zien. De kans om de stem van een profeet te horen wordt het hoogtepunt van de viering.

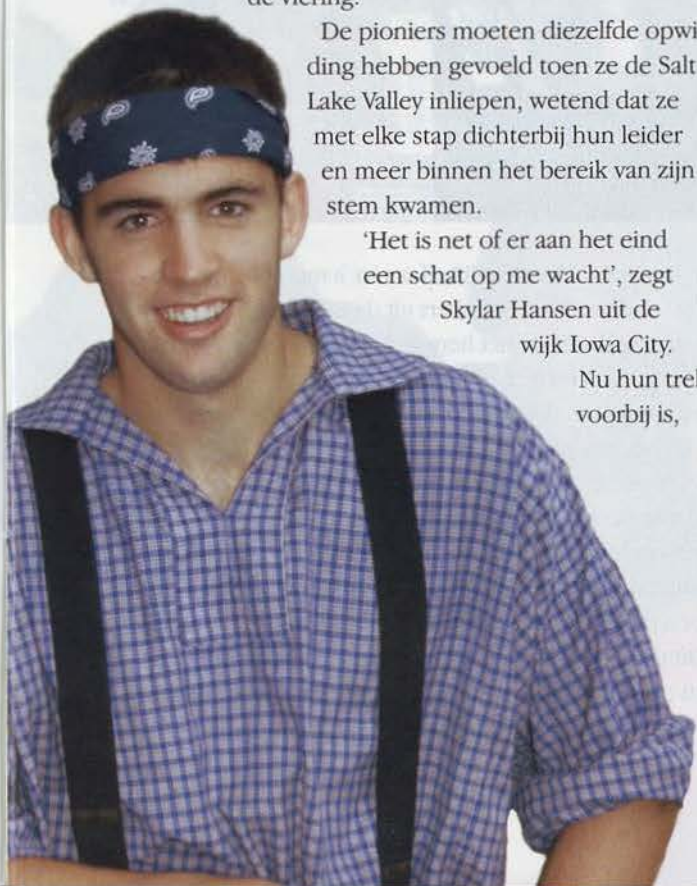
De pioniers moeten diezelfde opwinden hebben gevoeld toen ze de Salt Lake Valley inliepen, wetend dat ze met elke stap dichterbij hun leider en meer binnen het bereik van zijn stem kwamen.

'Het is net of er aan het eind een schat op me wacht', zegt

Skylar Hansen uit de

wijk Iowa City.

Nu hun trek voorbij is,

De bijenkorfmeisjes uit de wijk Iowa City 1 waren te jong om deel te nemen aan de handkartrek voor jongeren, maar ze waren vastbesloten om toch mee te doen aan de herdenking van de handkarpioniers. Op aanbeveling van een van hun leidsters gaven ze zich op als vrijwillige verhalenvertellers op het handkarfestival.

De meisjes besloten om de ervaring te laten meetellen als een project van hun Persoonlijke vooruitgang. Elk meisje naaide haar muts van het authentiek pionierskostuum voor het festival zelf. Ze waren uren bezig om het gekozen verhaal uit het hoofd te leren — het verhaal van Fanny Fry, die in 1859 met de handkarcompagnie van George Rowley meereisde.

Fanny raakte van haar familie gescheiden en had de nodige ontberingen te verduren bij het oversteken van de vlakten. Op een dag viel ze flauw en werd overreden door haar eigen handkar. De zusters dachten dat ze dood was en begonnen haar op haar begrafenis voor te bereiden. De bijenkorfmeisjes vertellen met veel plezier hoe verbaasd die beste zusters waren toen Fanny haar ogen opendeed. Ondanks haar verwondingen zette Fanny door en ze werd later herenigd met haar zus.

'Ik vind dat Fanny erg moedig was om zonder haar familie toch te overleven', zeg Summer Burch. 'Ze was taai.'

'Ik bewonder haar omdat ze zich altijd kranig gehouden heeft, ook als er dingen fout gingen', zegt Allison Engle.

Op de ochtend van het festival gaven Summer en Allison met hun medebijenkorfmeisjes, Miranda Decker, Kendra Dawson, Lyssa Abel en Jenna Abel, blijk van de eigenschappen die zo in Fanny Fry bewonderden. Het was een koude, winderige, regenachtige dag. Maar ze trotseerden de kou met een bereidwillig hart en een opgewekte glimlach. Ieder meisje was op haar post, in pionierskostuum gekleed en klaar om Fanny's verhaal te vertellen aan ieder die het horen wilde. ■

HANDKARGESCHIEDENIS

Hier is wat achtergrondinformatie over de handkarpioniers:

- President Brigham Young gaf de heiligen der laatste dagen opdracht om met een handkar naar

Zion te reizen omdat het minder duur was dan met een huifkar en zo er veel meer heiligen de tocht konden ondernemen.

- In totaal waren er van 1856 tot en

met 1860 tien handkarcompagnies.

- De heiligen reisden per spoor naar Iowa City, in Iowa. Na bevoorrading verlieten zeven van de tien handkarcompagnies Iowa City. De andere vertrokken uit Florence (Nebraska).

- De meeste handkarpioniers waren Europese emigranten. Ze kwamen uit Engeland, Wales, Schotland, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Zwitserland en Italië.

- Behalve de compagnies van Willie en Martin (die laat in het seizoen vertrokken en in vroege sneeuwstormen terechtkwamen) hadden de handkarcompagnies onderweg relatief weinig doden te betreuren.

- Hoewel de handkarpioniers ontbering doorstonden, bleven de meesten standvastig in hun geloof. Priscilla M. Evans uit de compagnie van Bunker schrijft: 'De mensen maakten ons belachelijk als we voorbijkwamen met onze karren, maar het weer was goed en de wegen waren prima. En hoewel ik ziek was en we 's avonds erg moe waren, vond ik het toch een heerlijke manier om naar Zion te gaan.' ■

Ontleend aan LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, Handcarts to Zion (1960).

komen de jongeren uit Iowa City dichtbij hun schat, maar ze zijn er nog niet helemaal. De volgende dag is zaterdag en dan is er veel werk te verzetten.

Dankzeggen

In 2006 waren leden van de ring Iowa City druk met zorgen voor mensen in de omgeving die in nood waren. Het was hun manier om dank te betuigen aan een gemeenschap die de eerste heiligen had geholpen.

En deze dag kregen de jongeren een kans om zich dienst-

baar te maken. Hoewel hij half zeven 's morgens wel erg vroeg vond, zei Marc Humbert uit de wijk Iowa City 1 dat de trek de dag daarvoor het hem wel makkelijker had gemaakt om op te staan en te gaan helpen. 'Door met de trek mee te gaan, is mij weer duidelijk geworden wat belangrijk is', zegt hij. 'En het was makkelijk om me dienstbaar te maken.'

Marc is niet de enige die graag een ander helpt. Ondanks de stromende regen waren de jongeren duidelijk opgewonden toen ze om beurten rusthuizen bezochten, politieauto's wasten, proviand aanvulden in opvanghuizen en een park opruimden.

Dit dienstbetoon was wel het minste wat ze konden doen om een stad te bedanken die de heiligen vroeger had geholpen.

De handkargeschiedenis is mijn geschiedenis

Na vrijdag de hele dag gelopen te hebben en op zaterdag dienstbetoon verricht te hebben, zijn de jongeren blij dat het zondag is — tijd om te luisteren naar de profeet in eigen persoon. Nu ze met hun familie een herdenkingshaardvuuravond bezoeken, zijn de jongemannen en jongevrouwen dankbaar voor hun nieuwe inzicht in de handkarervaring. De woorden van president Gordon B. Hinckley inspireren hen om het erfgoed van geloof dat de handkarpioniers nalieten, in stand te houden. Hij zegt: 'We moeten altijd terugdenken aan hen die zo'n verschrikkelijke prijs hebben betaald om het fundament van dit werk in deze laatste tijd te leggen.'

De pioniers die Iowa City in 1856 verlieten, zouden zich verheugd hebben als ze over de hedendaagse pioniers hadden gehoord die in de ring Iowa City wonen. Misschien zouden ze wel geïnspireerd zijn door de moed van de jongeren die er in deze tijd, in zo'n verwarrende wereld, naar streven om het evangelie na te leven.

President Gordon B. Hinckley spreekt tijdens een haardvuuravond. De tieners vinden het fijn om na een dag van dienstbetoon de profeet te horen spreken.

Anna Shaner, bijvoorbeeld, doet erg haar best om een goed voorbeeld te zijn voor haar vriendinnen en familieleden. Haar geloof geeft haar de kracht die ze nodig heeft om op koers te blijven. Ze zegt: 'De ervaring van de pioniers betekent veel voor me omdat ze het voor mij gedaan hebben. Het is mijn geschiedenis.' ■

Drie manieren om van JE HUIS EEN HEMEL te maken

*Dagelijkse activiteiten thuis
scheppen gelegenheden tot liefde
en dienstbaarheid, gehoorzaamheid
en samenwerking.*

SHIRLEY R. KLEIN

Hoogleraar gezinswetenschappen, Brigham Young University

Het was voor de pioniers een hele opgave om te midden van barre levensomstandigheden voor hun huisgezin te zorgen en ze te beschermen. Denk eens na over het verhaal van Ann Howell Burt. Ze kwam uit Wales, trouwde en woonde gedurende de zomer van 1863 in een woonhol in het noorden van Utah. Als jonge moeder moest ze hard werken om orde te houden en in de behoeften van haar gezin te voorzien. Ze schreef in haar dagboek:

'Enkele dagen geleden doodde ik met mijn deegroller een ratelslang die de trap af kwam kruipen. Ik was net eten aan het koken en de baby was op de vloer, of liever gezegd op de grond. (...) Ik was erg bang. (...)

'(...) Enkele dagen geleden was ik vliegen bij het gezichtje van de slapende baby aan het weggagen toen (...) ik een (...) grote tarantula ontdekte die op het kind af kroop. Ik pakte de bezem, hield het uiteinde aan de tarantula voor, en toen die zich eraan vastklampte, (...) gooide ik hem snel in het vuur.'¹

Hoewel velen van ons zich geen zorgen hoeven te maken over tarantulas en slangen in ons huis worden wij bedreigd door nog veel gevaarlijker invloeden. Onze tarantulas en slangen zijn morele gevaren, en ze zijn bijzonder subtiel, zoals bijvoorbeeld abortus, of minachting voor huishoudelijk werk, de moeilijkheid om als gezin samen te eten, de veranderende rol van moeder en vader, en de uitholling van het traditionele huwelijk door echtscheiding, samenwonen en homohuwelijken. Het zou fijn zijn als we deze indringers konden terugdringen met huishoudelijke

voorwerpen, maar we zijn veel van onze deegrollers en bezems al kwijt.

Verminderd gezinsleven

Het is tegenwoordig normaal om jonge vrouwen hun toekomstige doelen te horen beschrijven als opwindende carrièreplannen. Die jonge vrouwen willen waarschijnlijk ook echtgenote en moeder worden, maar tegenwoordig lijkt het gepaster om eerst te vertellen wat je carrièreplannen zijn. Hoewel wij het waarderen dat zulke kansen voor vrouwen bestaan, krijgen de natuurlijke vrouwelijke rollen van het moederschap en de zorg voor het huishouden in de hedendaagse samenleving nauwelijks nog enige aandacht.

De boodschap lijkt integendeel te zijn dat als een moeder over alle moderne gemakken kan beschikken om voor haar huishouden en haar gezin te zorgen, zij vrij moet zijn om haar eigen vervulling na te jagen. Thuis is een plek die vaak ten onrechte wordt beschouwd als een gevangenis waar de vrouw uit moet breken. Sommige ideologieën houden de vrouwen zelfs voor dat huishoudelijke taken hen hinderen bij het verwezenlijken van hun volledige potentieel. Zowel mannen als vrouwen worden ertoe verleid om de belangrijke alledaagse aspecten van het gezinsleven te negeren — vandaar het verlies van deegrollers en bezems.

Hoewel moderne gemakken ons een aantal huishoudelijke taken uit handen hebben genomen, hebben ze ook tot een verminderd gezinsleven geleid. Wij zijn in de verleiding om de waarde van alledaagse gezinsbezigheden zoals gezamenlijke maaltijden te onderschatten. Daarmee verwerpen we belangrijke kansen op individuele en gezamenlijke groei. Auteur Cheryl Mendelson legt het als volgt uit: 'Naarmate we ons steeds meer tot externe instellingen wenden om in onze [alledaagse] behoeften te voorzien, nemen [onze] vaardigheden en verwachtingen (...) af, waardoor op zijn beurt de kans afneemt dat het gezinsleven in de behoeften van de mensen nog kan voorzien.'²

President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft tijdens een algemene conferentie gezegd: 'Veel van de sociale verwachtingen die in het verleden de rol van het gezin versterkten, vallen nu weg. De tijd zal aanbreken dat alleen zij die in woord en daad in het gezin blijven geloven, in staat zullen zijn om hun gezin te behouden te midden van het toenemende kwaad om ons heen.'³

Het gezin en het gezinsleven beschermen

Hoe kunnen we ons gezinsleven met succes beschermen tegen dit 'toenemende kwaad' en onze eeuwige doelen verder blijven nastreven?

Allereerst moeten we de heilige aard en eeuwige bedoeling van het gezin herontdekken en in stand houden.

In de Bible Dictionary staat: 'Alleen ons thuis is in heiligheid te vergelijken met de tempel.'⁴ Als ons thuis te vergelijken is met de tempel, wat is het dan dat het heilig maakt? Een woordenboekdefinitie van *heilig* zou kunnen luiden: 'Behorend tot of toegewijd aan God; eerbied waardig; gereserveerd voor of gewijd aan een bepaalde persoon, object of doel; dat [wat] niet geschonden of veronachtzaamd moet worden; volslagen immuun, bijvoorbeeld voor geweld of belemmering.'⁵

Pas deze visie op heiligheid toe op alledaagse activiteiten bij u thuis, zoals maaltijden, muziek, recreatie, was en de verzorging van huis en tuin. Routinebezigheden kunnen een hoger doel hebben en moeten niet veronachtzaamd worden. Zij geven ons kansen om deugden en ethisch gedrag te ontwikkelen en te oefenen. Door deze alledaagse

activiteiten leren we morele waarheden kennen en eerlijkheid, geduld, naastenliefde en vriendelijkheid betrachten. Alledaagse huiselijke werkzaamheden en ontspanning bieden zowel kinderen als volwassenen een ruime waaier aan keuzemogelijkheden en leermomenten. Een kind, een huwelijkspartner, zelfs een kamergenoot, kan bijdragen tot de sfeer thuis door een behoefte te zien en daar blijmoedig wat aan te doen. Of hij of zij kan wachten tot het gevraagd wordt, en er zich dan over beklagen dat het slecht uitkomt.

Alledaagse gebeurtenissen thuis kunnen zo eenvoudig lijken dat we over het hoofd zien hoe belangrijk ze zijn — zoals de kinderen Israëls die last hadden van een slangenplaag. Om te genezen hoefden ze alleen maar naar de koperen slang op een paal te kijken (zie Numeri 21:8–9), maar het was zó eenvoudig dat velen het niet deden. 'Wegens de eenvoud van het middel, ofwel de gemakkelijkerheid ervan, waren er velen die omkwamen' (1 Nephi 17:41). Alledaagse activiteiten thuis zijn misschien eenvoudig, maar juist *omdat* ze eenvoudig en frequent zijn, en ze zich herhalen, bieden ze belangrijke kansen om zowel individuele gezinsleden als het hele gezin op te bouwen.

Ten tweede moeten we van de gezamenlijke maaltijd een dagelijkse gebeurtenis maken.

Tegenwoordig vinden velen het makkelijker om zelf in de keuken te neuzen, in de auto te eten of voor een vlugge maaltijd naar het dichtstbijzijnde restaurant te gaan dan een maaltijd te bereiden en samen als gezin aan te gaan zitten.

Wat verliezen we daarmee? Als gezin gezamenlijk de maaltijd gebruiken heeft allerlei heilzame uitwerkingen. Uit

Zelfs het kleinste kind ervaart eigenwaarde door iets alledaags te doen als het opvrouwen van de was. Naarmate de taken in de loop der jaren ingewikkelder worden, krijgen de kinderen meer vertrouwen in hun vermogen om het juiste te kiezen en goede dingen te doen.

onderzoeken blijkt dat kinderen door gezamenlijke maaltijden betere voeding⁶ krijgen, minder psychologische problemen ontwikkelen en minder riskant of zelfvernietigend gedrag gaan vertonen.⁷ De gezamenlijke maaltijd in een aangename sfeer gebruiken speelt bovendien een belangrijke rol bij het voorkomen van ongezond eetgedrag dat tot overgewicht leidt.⁸

Zoiets eenvoudig als een maaltijd bereiden en daar samen van genieten, bevordert het onderling contact tussen gezinsleden. De maaltijd hoeft niet uitgebreid te zijn om aansluiting bij elkaar te vinden en een idee te krijgen hoe de dag van de anderen was. Afleiding van buitenaf is te beheersen, zodat de nadruk ligt op het doorgeven van voedsel en samen zijn en met elkaar praten. Kinderen leren gezamenlijk voedsel te delen in plaats van individuele bestellingen te plaatsen zoals in een restaurant. De regelmaat van de gezamenlijke maaltijden geeft kinderen een gevoel van veiligheid omdat ze weten wat ze aan het eind van de dag kunnen verwachten. Het is ook een tijd om God in gebed te danken voor de maaltijd en andere zegeningen. Bovendien, en dit is misschien wel het belangrijkste, kan

de routine van de gezamenlijke maaltijd informele evangeliegesprekken bevorderen.

Ten derde moeten we inzien dat gezamenlijke activiteiten zowel wereldlijke als geestelijke gevolgen hebben. God heeft ons alleen geestelijke geboden gegeven; geen enkel gebod is wereldlijk van aard (zie IV 29:35). *Wereldlijk* betekent in dit geval dat het alleen maar voor het leven in deze wereld is. Maar zijn geboden zijn eeuwig. De toepassing van deze waarheid thuis houdt in dat we beseffen dat onze daden op aarde eeuwige consequenties hebben. Onze daden vormen ons nu en in het toekomstige leven. Als de huwelijkspartners bijvoorbeeld 'van elkaar en van hun kinderen houden'⁹, zijn ze bij zichzelf en bij hun kinderen eigenschappen aan het ontwikkelen waardoor ze in de eeuwigheid vooruitgang kunnen maken.

Thuis leren we levenslessen die een sterk karakter ontwikkelen. Gezinsonderzoekster Enola Aird herinnert ons eraan dat we thuis leren werken en onszelf in de hand houden, dat we er manieren leren en wat moreel juist is, en dat we er leren om zelfredzaam te worden — of niet.¹⁰ 'Zonder ouders die de kinderen menselijker maken, kunnen die kinderen

heel slim, goed opgeleid en succesrijk zijn, maar o, zo zelf-zuchtig, egocentrisch en gevoelloos dat ze in feite onbeschaaft zijn en niet genoeg gemeenschapszin hebben om met anderen samen te leven.¹¹

Wie de waarde van het dagelijks leven erkent, ziet in dat zelfs het kleinste kind eigenwaarde ervaart door iets alledaags te doen als het opvouwen van de was. Kleine kinderen kunnen leren om sokken bij elkaar te zoeken, kleuren te sorteren, handdoeken te vouwen, en kunnen erkenning krijgen voor hun prestaties. Naarmate de taken in de loop der jaren ingewikkelder worden, krijgen de kinderen meer vertrouwen in hun vermogen om het juiste te kiezen en goede dingen te doen.

Ons gezin verlichten

Huishoudelijke taken zijn kansen om door gehoorzaamheid licht en waarheid te verkrijgen. Jezus Christus is het Licht der wereld. Als we Hem volgen en zijn geboden onderhouden, wandelen we in zijn licht. Hoe dichter we Hem volgen, hoe meer licht en waarheid we krijgen. We kunnen een voorbeeld van gehoorzaamheid zijn voor onze kinderen door onze taken serieus te nemen. Een voorbeeld: als ouders en kinderen leren om geregeld karweitjes te doen, kunnen ze gehoorzaamheid en nauwkeurigheid leren in kleinigheden die minder ernstige consequenties hebben. Dan zijn ze beter voorbereid om de geboden te onderhouden en heilige verbonden te sluiten.

Een van de belangrijke basisinstructies die werden gegeven bij de oprichting van de kerk was de raad om 'alle huiselijke plichten na te komen' (IV 20:47, 51). Drie jaar later werden enkele vooraanstaande broeders van de kerk vermaand wegens het verwaarlozen van hun huiselijke plichten (zie IV 93:41–50). En in onze tijd worden we in de proclamatie over het gezin nog eens herinnerd aan onze heilige huiselijke plichten.

Vaak denken we aan huiselijke plichten als zijnde gezinsgebed, gezinsavond en gezamenlijke schriftstudie, maar we moeten bedenken dat activiteiten als het verzorgen van onze voeding en kleding ons helpen om blijk te geven van liefde, dienstbaarheid, gehoorzaamheid en samenwerking. Deze eenvoudige, alledaagse routines hebben een krachtige uitwerking op ons.

Kunnen we door ons dagelijks leven — door gezamenlijke maaltijden en opbouwende ontspanning — dichter tot de Heer komen? Absoluut. Hoeveel licht willen we ontvangen? De Heer heeft beloofd: 'wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht' (IV 50:24) en '[Ik] zal de getrouwen regel op regel, voorschrift op voorschrift geven; en

daarmee zal Ik u toetsen en beproeven' (IV 98:12).

Toon dat u getrouw bent in het kleine, dan wordt het grote eraan toegevoegd. De kansen die we thuis krijgen om te leren en te oefenen, zijn heilig; het zijn kansen om geestelijk te groeien en dichter tot de Heiland te komen. Dit groeiproces is een levenslang streven. Ons gezinsleven geeft ons herhaaldelijk nieuwe kansen om ons door oefening voor te bereiden op godschap, zowel persoonlijk als in gezinsverband. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University op 5 april 2005.

NOTEN

1. Sophy Valentine, *Biography of Ann Howell Burt* (1916), pp. 24–25.
2. *Home Comforts: The Art and Science of Keeping House* (1999), pp. 7–8.
3. 'Het eeuwige gezin', *De Ster*, januari 1981, p. 61.
4. Bible Dictionary, 'Temple', p. 781.
5. Naar *The World Book Dictionary* (1984), 'sacred', 1830.
6. Zie Tami M. Videon en Carolyn K. Manning, 'Influences on Adolescent Eating Patterns: The Importance of Family Meals', *Journal of Adolescent Health*, mei 2003, pp. 365–373.
7. Zie Marla E. Eisenberg, Rachel E. Olson, Dianne Neumark-Sztainer, Mary Story en Linda H. Bearinger, 'Correlations between Family Meals and Psychosocial Well-Being among Adolescents', *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine*, augustus 2004, pp. 792–796.
8. Zie Dianne Neumark-Sztainer, Melanie Wall, Mary Story en Jayne A. Fulkerson, 'Are Family Meal Patterns Associated with Disordered Eating Behaviors among Adolescents?', *Journal of Adolescent Health*, november 2004, pp. 350–359.
9. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 2004, p. 49.
10. Zie 'On Rekindling a Spirit of "Home Training": A Mother's Notes from the Front', uit *Taking Parenting Public: The Case for a New Social Movement*, onder redactie van Sylvia A. Hewlett, Nancy Rankin en Cornel West (2002), pp. 13–28.
11. 'On Rekindling', p. 19.

De heerlijkste bedeling van alle

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik wil het vanavond hebben over de angst die in de wereld om zich heen grijpt en de moeilijkheden waar we in ons leven mee te maken hebben. Sinds 11 september 2001 zijn we banger gemaakt en meer gealarmeerd door internationale gebeurtenissen en het grootschalige gebruik van het woord *terreur*. Ik weet dat velen onder u zich hebben afgevraagd wat dit alles betekent met betrekking tot het einde van de wereld en uw leven in die wereld. Velen hebben gevraagd: 'Is dit de tijd van de wederkomst van de Heiland en alles wat over die gebeurtenis is geprofeteerd?'

Niet lang na de aanslagen op 11 september vroeg een zending mij in alle oprechtheid en vol geloof: 'Ouderling Holland, zijn dit de laatste dagen?' Ik zag de ernstige uitdrukking op zijn gezicht en de angst in zijn ogen. Ik zei: 'Ja, we zijn in de laatste dagen, maar daar is eigenlijk niets nieuws aan. De beloofde wederkomst van de Heiland is in 1820 met het eerste visioen van de profeet Joseph Smith begonnen. En we bevinden ons beslist in de laatste dagen — maar die beslaan vele jaren.' Ik schudde hem vriendelijk de hand en liet hem gaan. Hij glimlachte, leek

opgelucht dat hij dit nu enigszins in context kon plaatsen en hield zijn hoofd wat hoger toen hij wegliep.

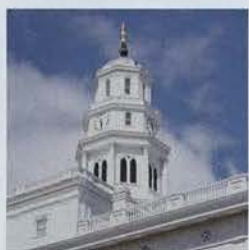
Ik zeg daar ogenblikkelijk bij dat ik wel degelijk weet wat deze jonge man mij *eigenlijk* vroeg. Wat hij eigenlijk bedoelde was: 'Kan ik mijn zending nog voltooien? Heeft het nog wel zin om een opleiding te volgen? Kan ik nog wel trouwen? Heb ik een toekomst? Ligt er geluk voor mij in het verschiet?' En ik zeg tot u wat ik tot hem zei: 'Jazeker — op al die vragen.'

Wat de precieze tijd van de triomferende, openbare wederkomst en de daarmee verbonden wereldschokkende gebeurtenissen betreft, weet ik niet wanneer dat zal gebeuren. *Niemand* weet dat. De Heiland heeft gezegd dat zelfs de engelen in de hemel dat niet weten (zie Matteüs 24:36).

We moeten op de tekens letten maar intussen zo goed leven als we maar kunnen en iedereen over het evangelie vertellen zodat zoveel mogelijk mensen de zegeningen en bescherming daarvan kunnen genieten. Maar we moeten ons niet laten verlammen door de gedachte dat deze en bijbehorende gebeurtenissen ergens in het verschiet liggen. We kunnen niet stoppen met leven. In feite moeten we ons leven meer ten volle leven

God verwacht van u dat u meer doet dan alleen de toekomst tegemoetzien; Hij verwacht dat u die oppakt en er vorm aan geeft — er liefde voor opvat, zich erin verheugt en genoegeneft in de geboden kansen.

Hierboven, van boven naar beneden:
Curitibatempel (Brazilië) in aanbouw, december 2006.
Helsinkitempel (Finland), ingewijd op 22 oktober 2006.
Nauvootempel (Illinois), ingewijd op 27 juni 2002. De kerk heeft nu 124 tempels in gebruik en er zijn er nog 11 aangekondigd of in aanbouw.

dan ooit tevoren. Dit is per slot van rekening de bedeling van de *volheid* der tijden.

Vrees niet, geloof alleen

Ik heb maar twee dingen te zeggen tegen diegenen die zich zorgen maken over de toekomst. Ik zeg ze in liefde en rechtstreeks uit mijn hart.

Ten eerste, we moeten ons *nooit*, in welke tijd of omstandigheden we ook leven, door angst en de vader van de angst (Satan zelf), laten afleiden van ons geloof en een getrouw leven. Ieder mens, in welk tijdperk hij ook leeft, moet leven in geloof omdat *iedereen* in onzekerheid verkeert. Dat is het plan. Wees gewoon getrouw. God heeft de leiding. Hij kent u bij naam en Hij kent uw behoeften.

Geloof in de Heer Jezus Christus is het eerste beginsel van het evangelie. Wij moeten voortgaan. God verwacht van u dat u genoeg geloof en vastberadenheid hebt, genoeg vertrouwen in Hem, om in beweging te blijven, te blijven leven en te blijven juichen. Hij verwacht van u dat u meer doet dan alleen de toekomst tegemoetzien; Hij verwacht dat u die oppakt en er vorm aan geeft — er liefde voor opvat, zich erin verheugt en genoegenschept in de geboden kansen.

God verlangt boven alles uw gebeden te beantwoorden en uw dromen in vervulling te laten gaan, zoals Hij altijd gedaan heeft. Maar dat kan Hij niet als u niet bidt en Hij kan het ook niet als u niet droomt. Kortom, Hij kan het niet als u niet gelooft.

Twee schriftteksten die troost bieden

Wat denkt u van twee schriftteksten die beide bestemd zijn voor hen die in roerige tijden leven.

De eerste is uit afdeling 101 van de Leer en Verbonden. Deze openbaring werd gegeven toen de heiligen in Missouri veel vervolging te verduren hadden. Ik vermoed dat dit dieptepunt de moeilijkste en gevaarlijkste —

wellicht de 'beangstigendste' — periode was die de kerk ooit heeft gekend.

Toch zei de Heer tot zijn volk in die angstige tijd:

'Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben.

'Zion zal niet uit haar plaats worden bewogen, niettegenstaande haar kinderen zijn verstrooid.

'Zij, die overblijven, en rein van harte zijn, zullen met gezangen van eeuwige vreugde terugkeren, en naar hun erfenis komen, zij en hun kinderen, om de woeste plaatsen van Zion op te bouwen —

'En dit alles, opdat het woord der profeten moge worden vervuld' (LV 101:16–19).

Dus laat uw hart vertroost worden aangaande Zion. En bedenk dat de meest fundamentele definitie die we ooit van Zion hebben gekregen, luidt: de 'reinen van hart' (LV 97:21). Als u uw hart rein houdt, zullen u, uw kinderen en uw kleinkinderen gezangen van eeuwige vreugde zingen bij de opbouw van Zion — en zult u niet uit uw plaats bewogen worden.

In de tweede tekst spreekt de Heiland tot zijn discipelen, vlak voor Hij gekruisigd zou worden, op een moment dat zij oog in oog met angst, ontredde en vervolging stonden. In zijn laatste gezamenlijke raad die Hij hen in het sterfelijk leven gaf, zei Hij: 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33).

Dus laten wij in een wereld vol beproeving denken aan ons geloof. Laten we denken aan de *andere* beloften en geruststellende profetieën, en laten we voluit leven, stoutmoediger en moediger dan ooit tevoren.

Christus heeft de wereld overwonnen en voor ons een pad bereid. Hij heeft in onze tijd gezegd: 'Omgordt daarom uw lendenen,

Ruim tweeduizend jaar geleden was er één tempel in de oude wereld en twee of drie tempels in de periode van het Boek van Mormon, maar nu vermenigvuldigt het aantal tempels zich zo snel dat we ze nauwelijks kunnen tellen!

en weest bereid. Zie, het koninkrijk is van u, en de vijand zal niet overwinnen' (LV 38:9).

Drie profetische uitspraken

Dat brengt ons meteen bij het andere punt dat ik wil behandelen over de tijd waarin u en ik leven. We zijn in de belangrijkste bedeling van het evangelie in het sterfelijk leven ten tonele verschenen en we moeten er het beste van maken.

Dit is een van mijn lievelingsuitspraken van de profeet Joseph Smith (1805–1844): 'De opbouw van Zion is een zaak waarvoor het volk van God in elke bedeling grote belangstelling aan de dag heeft gelegd. Het is een thema waar profeten, priesters en koningen zich in verheugd hebben. Zij hebben vol verwachting naar onze tijd uitgekeken. En vol hemelse en vreugdevolle verwachting hebben zij over onze tijd gezongen, geschreven en geprofeeteerd (...). Wij zijn het volk dat God bevoorrecht en [gekozen] heeft om de heerlijkheid van de laatste dagen tot stand te brengen.'¹

Let eens op hoeveel die uitspraak overeenkomt met deze bevestiging van president Wilford Woodruff (1807–1898): 'De Almachtige is met zijn volk. Wij krijgen alle openbaringen die

we nodig hebben als we onze plicht doen en de geboden van God onderhouden. (...) Ik wil (...) in mijn leven mijn plicht doen. Ik wil dat de heiligen der laatste dagen hun plicht doen. (...) Zij hebben een grote en omvangrijke plicht. De ogen van God en alle heilige profeten zijn op ons gericht. Dit is de grote bedeling waar zij het sinds het begin van de wereld over hebben gehad. We zijn vereend (...) door de kracht en op gebod van God. We doen het werk van God. (...) Laten we onze opdracht volbrengen.'²

Ten slotte deze woorden van president Gordon B. Hinckley, onze huidige profeet, die ons momenteel door de moeilijkheden van dit uur loodst: 'Wij die deel uitmaken van deze generatie, zijn de laatste oogst van al wat ons is voorgegaan. Het is niet genoeg om alleen maar bekend te staan als lid van deze kerk. Op ons rust een heilige plicht. Laten we die onderkennen en uitvoeren.

'Wij moeten leven als ware volgelingen van de Christus, met naastenliefde voor allen, kwaad met goed vergeldend, door ons voorbeeld in de wegen van de Heer onderwijzend, en het grote werk verrichtend dat Hij ons heeft opgedragen.

'Mogen wij zo leven dat

wij de heerlijke begiftiging met licht, begrip en eeuwige waarheid waardig zijn die door alle zware tijden van het verleden heen tot ons is gekomen. Van alle mensen die op aarde hebben geleefd, zijn wij geboren in deze unieke en opmerkelijke tijd. Wees dankbaar en bovenal getrouw.¹³

Onze profeten hebben zich in vergelijkbare situaties niet geconcentreerd op de angsten van hun tijd of op de onheilspellende elementen van de laatste dagen waarin we leven, maar zij spraken over de kansen en de zegeningen, en bovenal over onze plicht om de voorrechten aan te grijpen die ons in deze grootste van alle bedelingen zijn vergund. Eén regel in het citaat van de profeet Joseph Smith spreekt mij vooral aan, namelijk de regel waarin staat dat profeten, priesters en koningen 'vol verwachting naar onze tijd [hebben] uitgekeken. En vol hemelse en vreugdevolle verwachting [...] over onze tijd [hebben] gezongen, geschreven en geprofeteerd.' Waar waren ze dan zo vreugdevol over? Ik kan u wel zeggen dat ze zich niet concentreerden op de angsten en de tragiek. De woorden van president Woodruff luidden: 'De ogen van God en alle heilige profeten zijn op ons gericht. Dit is

de grote bedeling waar zij het sinds het begin van de wereld over hebben gehad.' Ik herhaal nog eens wat president Hinckley heeft gezegd: 'Na alle gevaarlijke tijden in het verleden (...), van alle mensen die op aarde hebben geleefd, zijn wij geboren in deze unieke en opmerkelijke tijd. Wees dankbaar en bovenal getrouw.'

Ik weet niet wat voor gevoel dit alles u geeft, maar opeens verdwijnen bij mij de onterechte angsten over de tijd waarin we leven als sneeuw voor de zon, voel ik mij nederig en geestelijk opgebouwd en gemotiveerd door de kansen die ons zijn geboden. God waakt over zijn wereld, zijn kerk, zijn leiders en Hij waakt zeer zeker over u. Laten we ervoor zorgen dat we de 'reinen van hart' zijn en dat we *echt* getrouw zijn. Wat zult u dan gezegend worden. Hoe fortuinlijk zullen uw kinderen en kleinkinderen dan zijn.

Denk aan de hulp die we hebben gekregen om het licht van het evangelie aan een duistere wereld te brengen. We hebben ongeveer 53 duizend zendelingen — dat zijn er meer dan ooit tevoren. En dat aantal wordt *elke twee jaar* ververst door zendelingen die de plaats van hun voorgangers innemen. Maar we hebben er nog meer nodig.

Ruim tweeduizend jaar geleden was er één tempel in de oude wereld en twee of drie tempels in de periode van het Boek van Mormon, maar nu vermenigvuldigt het aantal tempels zich zo snel dat we ze nauwelijks kunnen tellen!

Tel daar het wonder van de computer bij op, die ons van pas komt bij het documenteren van onze familiegeschiedenis en het verrichten van heilsverordeningen voor onze

overleden familieleden. Voeg daar de moderne transportmiddelen aan toe, die de algemene autoriteiten in staat stellen om de wereld rond te reizen en de heiligen in alle landen

Kerknieuws

persoonlijk hun getuigenis van de Heer te geven. Voeg daar aan toe dat we nu satelliet-beelden kunnen 'uitzenden', zoals in de Schriften staat, naar delen van de wereld waar we zelf niet naartoe kunnen (zie IV 84:62).

Tel daarbij *alle* vormen van educatie op, alle wetenschap, techniek, communicatie,

In de laatste dagen zal God zijn Geest uitstorten op 'al wat leeft'. Dan wordt de mensheid als gevolg van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus gezegend met licht in vele disciplines.

transport, geneeskunde, voedingsleer, en openbaring die ons omringen, en dan begint het tot ons door te dringen wat de engel Moroni bedoelde toen hij keer op keer tegen de profeet Joseph Smith met de woorden van de oudtestamentische profeet Joël zei dat God in de laatste dagen zijn Geest op 'al wat leeft' zou uitstorten en dat het hele mensdom, als onderdeel van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus, zou worden gezegend door het licht dat uit een verscheidenheid aan disciplines zou komen (Joël 2:28; cursivering toegevoegd; zie ook Geschiedenis van Joseph Smith 1:41).

We overwegen alle zegeningen die we in deze bedeling hebben en zeggen dan eerbiedig tot onze Vader in de hemel: 'Gij zijt groot'.⁴

Een bruiloftsfeest

Ik wil nog een ander element aan deze zienswijze op de bedeling toevoegen. Daar onze bedeling de laatste en grootste van alle bedelingen is, en omdat alles uiteindelijk zal samenkomen en vervuld worden in onze tijd, is er één heel concrete taak die op de schou- ders is gelegd van de huidige kerkleden die toch anders was voor leden van de kerk in voorgaande bedelingen. *Wij hebben de plicht om de kerk van het Lam Gods voor te berei- den om het Lam Gods te ontvangen* — in

eigen Persoon, in triomfale heerlijkheid, in zijn millenniaanse rol als Heer der heren en Koning der koningen.

Wij hebben de taak, zowel collectief als individueel als leden van de kerk, om zo te leven dat we waardig zijn dat Christus tot ons komt, dat Hij ons begroet en dat Hij ons accepteert, ontvangt en omhelst. De levenswijze die we in dat heilige uur aanbieden, moet Hem waardig zijn!

Met de woorden uit de Schriften: wij zijn in de tijd der tijden aangewezen om de bruid (de kerk) voor te bereiden op de komst van de bruidegom (de Heiland) en wij moeten een uitnodiging voor het bruiloftsfeest waardig zijn (zie Matteüs 22:2–14; 25:1–12; IV 88:92, 96).

Dus, mijn angst voor de toekomst opzijzet- tend, ben ik vervuld van een overweldigend plichtsbef om mijn leven in orde te bren- gen (en voor zover dat in mijn vermogen ligt om de leden van de kerk in gereedheid te brengen) voor die sinds lang geprofeteerde dag, voor die overdracht van gezag, voor de tijd dat we de kerk presenteren aan de recht- matige eigenaar van deze kerk.

Ik weet niet wanneer die unieke dag komt. Ik weet niet wie er bij zal zijn. Maar dit geloof ik *stellig*: wanneer Christus verschijnt, *moeten* de leden van zijn kerk er uitzien en handelen zoals de leden van de kerk eruit *behoren* te zien en behoren te handelen om door Hem geaccepteerd te worden. We moeten zijn werk aan het doen zijn en zijn leringen aan het nale- ven zijn. Hij moet ons direct kunnen onder- scheiden, ons gemakkelijk kunnen herkennen als zijnde zijn discipelen.

Ongetwijfeld is dat de reden dat president Hinckley heeft gezegd: 'Het is niet genoeg [als wij, u en ik, *nu*, in onze tijd] alleen maar bekend [...] staan als lid van deze kerk. (...) Wij moeten leven als ware volgelingen van (...) Christus.' Dit zijn de *laatste* dagen en u en ik moeten de beste *beiligen* der laatste dagen zijn die we kunnen zijn.

De mensheid is in deze laatste dagen onder meer gezegend met kennis en technieken op het gebied van DNA-onderzoek, gecomputeerd fami- liehistorisch onderzoek en geavanceerde medi- sche behandelingen.

Om de beste heiligen der laatste dagen te zijn die we kunnen zijn, moeten we het werk van de Heer doen: een sterk gezin ontwikkelen, onze spiritualiteit vergroten en andere mensen dienen.

Leven in vertrouwen

Is er een gelukkige toekomst voor u en uw nageslacht weggelegd in deze laatste dagen? Absoluut! Zullen er moeilijke tijden zijn wanneer in de laatste dagen die onheilspellende waarschuwingen en profetieën in vervulling gaan? Natuurlijk. Zijn zij die hebben gebouwd op de rots van Christus bestand tegen de winden, de hagel en de scherpe pijlen in de werfelwind? U weet dat dit zo is. U weet dat uit betrouwbare bron. U hebt zijn belofte! Die 'rots, waarop gij zijt gebouwd, [is] een vast fundament (...), indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

Ik betuig u mijn liefde en geef u mijn getuigenis dat God niet alleen leeft, maar dat Hij ons liefheeft. Hij heeft u lief. Alles wat Hij doet, is voor ons welzijn en onze bescherming. Er is kwaad en verdriet in de wereld, maar er is geen kwaad of onrecht in Hem. Hij is onze Vader, een volmaakte Vader, en Hij zal ons helpen en beschermen tegen de storm.

Ik getuig niet alleen dat Jezus de Christus is, de heilige en eniggeboren Zoon van God, maar ook dat Hij leeft, dat Hij van ons houdt, en dat wij krachtens de verdienste van zijn zoenoffer eeuwig zullen leven.

Dit is de kerk en het koninkrijk van God op aarde. De waarheid is hersteld. Leef in vertrouwen, optimisme, geloof en toewijding. Neem de moeilijkheden van het leven serieus, maar laat ze u niet bang maken of ontmoedigen. Voel de vreugde van de heiligen in de laatste dagen, en nooit enige verlamdende angst of verwoestende wanhoop.

'Vreest daarom niet kleine kudde. (...) Blikt tot [Christus] op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet' (LV 6:34, 36).

'Gij hebt nog niet begrepen welke grote zegeningen de Vader (...) voor u heeft bereid. (...) Houd moed. (...) Van u is het koninkrijk en van u zijn de

Wanneer Christus verschijnt, moeten de leden van zijn kerk er uitzien en handelen zoals de leden van de kerk eruit geboren te zien en geboren te handelen om door Hem geaccepteerd te worden.

zegeningen daarvan, en van u zijn de rijkdommen der eeuwigheid' (LV 78:17-18).

Ik laat u mijn zegen, mijn liefde en een apostolisch getuigenis van de waarheid van deze dingen. ■

Uit een toespraak, gehouden tijdens een baardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen, op 12 september 2004.

NOTEN

1. *History of the Church*, deel 4, pp. 609-610.
2. James R. Clark, *Messengers of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, zes delen (1965-1975), deel 3, p. 258.
3. 'In glorie rijst die schone dag', *Liabona*, mei 2004, p. 84.
4. 'Gij zijt groot', lofzang 54; cursivering toegevoegd.

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2007

De Kindervriend

Moed in een maïsveld

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het licht dat van jullie gelaat schijnt, komt van de Heer. De vijftienjarige Mary Elizabeth Rollins en haar dertienjarige zus, Carolina, lieten zich op een donkere en koude dag in Independence, in Missouri, door datzelfde licht leiden.

In 1833 trok een bende oproerkraaiers door de straten van Independence. Ze staken huizen in brand en richtten veel vernielingen aan. Ook het huis van broeder William W. Phelps, waar de drukpers stond, moest eraan geloven. Hij had de openbaringen gedrukt die de profeet Joseph Smith had gekregen. De oproerkraaiers sloopten de drukpers en gooiden de losse onderdelen naar buiten. De al gedrukte bladzijden stapelden zij echter op in de tuin om ze later in brand te steken.

Mary Elizabeth en Caroline hielden zich schuil achter een

President Faust vertelt een verhaal over ware heldenmoed en goddelijke bescherming waar wij veel aan kunnen hebben.

hek en keken angstig toe. Hoewel ze doodsbang was, hield Mary Elizabeth haar ogen strak gericht op die waardevolle bladzijden. Haar zus en zij renden hun schuilplaats uit, grepen de bladzijden en gingen er vandoor. Een paar oproerkraaiers zagen dat en bevalen de meisjes om te blijven staan. Maar de dappere meisjes renden een groot maïsveld in en doken daar met ingehouden adem in weg. Ze legden de bladen met openbaringen zorgvuldig tussen de hoge rijen maïs op de grond, waarna ze er bovenop gingen liggen. De benedeleden zochten heel lang naar de meisjes, liepen vlak langs ze heen, maar konden ze niet vinden.

Uiteindelijk gaven ze het zoeken op.

Ik geloof dat het licht van de Heer Mary Elizabeth en Caroline ingaf wat ze moesten doen en waar ze zich moesten verstoppen. Datzelfde licht schijnt voor jullie en zal jullie leiden zoals het de zusjes Rollins leidde. Het zal jullie bescherming bieden als er gevaar dreigt.

Lieve jonge vrienden, jullie kunnen je, net als de zusjes Rollins, verzetten tegen het kwaad als je je eigen getuigenis van de Heiland ontwikkelt. Als je dat doet, zul je groeien in geestelijke kracht. ●

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst in april 2006.

OM OVER NA TE DENKEN

1. Hoewel ze bang waren, riskeerden Mary Elizabeth en Caroline hun leven om de openbaringen die nu in de Leer en Verbonden staan te redden. Hoe kun jij je liefde voor de Schriften tonen?
2. Er is moed voor nodig om mishandeling door een bende te riskeren. Welke gevaren doorsta jij waar moed voor nodig is?
3. Hoe kun jij een getuigenis van de Heiland krijgen? Hoe kan je getuigenis je helpen om het kwaad te weerstaan?

Noot: als je deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lids.org. Klik voor Nederlands op 'Languages'.

Gezinsgeloof

'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 2004, p. 49.)

ELIZABETH RICKS

Toen er zendelingen kwamen in het plaatsje in het Engelse Lancashire waar William Jarvis woonde, probeerden enkele mensen te verhinderen dat zij zouden prediken. Maar ze deden het tóch en William en zijn vrouw, Jane, werden lid van de kerk.

Het gezin van William reisde in 1859 van Engeland naar Amerika. Na dertien weken op een boot en veel treinreizen voegden ze zich bij andere immigranten in de handkargroep van George Rowley. William trok een handkar over een afstand van meer dan zestienhonderd kilometer.

Jane werd ziek en stierf. De groep moest dringend op zoek naar eten, dus bleef William achter om zijn vrouw te begraven. Twee Zweedse bekeerlingen bleven om hem te helpen.

Toen ze de reis hervatten, zagen ze enkele indianen op hen af rijden. William maakte zich zorgen. Stel je eens voor hoe opgelucht hij was toen de indianen vriendelijk waren. Ze lachten om de karren waar de mannen zich aan vastgebonden hadden. De indianen spanden zichzelf in en trokken de karren tot ze de groep hadden ingehaald! Williams' kleinzoon schreef later: 'Er is beslist nooit een vriendelijke daad meer gewaardeerd.' (Zie Jeston Jarvis, *A Short Sketch of the Life of William Jarvis*.)

In juli vierten we de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley. De pioniers toonden groot geloof. William Jarvis had geloof. Hij was een voorbeeld voor zijn familie. Jullie hebben ook voorbeelden van geloof in je familie en je kunt zelf een voorbeeld van geloof zijn. Volgt je familie Christus in geloof, dan worden jullie gezegend.

Activiteit

Haal pagina K4 uit de *Liabona* en knip de bladeren uit. Knip de boom uit en plak die op stevig papier. Zet op elk blad de naam van een familielid. (Je kunt eventueel bladeren omtrekken en extra bladeren uitknippen.) Plak de bladeren op je familieboom. Je kunt de familieleden van je vaders zijde aan de ene kant van de boom plakken en de familieleden van je moeders zijde aan de andere kant. Plak je eigen blad op de boomstam, want jij hoort bij allebei de zijden van de familie!

Ideeën voor de participatieperiode

1. Speel een spel 'Wie zijn wij?' Laat enkele kinderen families uit de *Schriften* spelen, zoals die van Adam en Eva, Lebi en Saria of Jozef en Maria. Help ze met het beantwoorden van ja/nee-vragen over hun familie. Een kind kan bijvoorbeeld vragen: 'Staat jullie familie in het Boek van Mormon?' Als elke familie geïdentificeerd is, vertel er dan wat over en laat zien waar we ze in de *Schriften* vinden. Vraag de kinderen om één goede eigenschap van de familie te bedenken die zij ook in hun eigen familie zouden willen hebben. Bijvoorbeeld: 'Ik zou willen dat mijn familie Gods wil volgde zoals de familie van Lebi en Saria.' Lees de volgende zin uit de zevende alinea van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' voor: 'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.' Getuig hoe belangrijk het is om een rechtschapen familie te hebben.

2. Vraag enkele weken voorafgaand aan deze participatieperiode enkele oudere kinderen zich voor te bereiden om te vertellen over het eerste lid van hun familie dat bij de kerk kwam. Kies zo mogelijk kinderen uit zowel families die al enkele generaties lid zijn als families die nog maar kort lid zijn. (Of vertel verhalen over kerkleiders zoals Brigham Young en Parley P. Pratt uit les 13 van het lesboek *Jeugdwerk 5*.) Stel een lijst op van eigenschappen die mensen 150 jaar geleden moesten hebben om lid van de kerk te worden. Stel ook een lijst op van eigenschappen die mensen nu moeten hebben om lid van de kerk te worden. Wijs op de overeenkomsten. Getuig van de zegeningen die een familie door het evangelie ontvangt. ●

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Kwade invloeden weerstaan

Als jonge zendeling in het zendingsgebied Centrale Staten nam ouderling Kimball eens een trein naar Chicago (Illinois) en werd tijdens de reis benaderd door een man.

Het was een boek met vieze plaatjes. Spencer weigerde het aan te raken.

De man probeerde een andere aanpak.

Ga met me mee de stad in. Ik laat je wel zien waar je plezier kunt hebben.

Hé, jonge man. Ik heb een boek dat je wel mooi zult vinden.

U hebt het mis, meneer. Ik vind dat geen aantrekkelijk boek.

Absoluut niet. Ik ben een vertegenwoordiger van Jezus Christus en ik ga niet met u mee.

Later sprak president Spencer W. Kimball als profeet over het weerstaan van kwaad.

1830-1850

LEGENDA

- Vergaderen in Ohio
- Vergaderen in Missouri
- Vergaderen in Illinois
- De pionierstocht
- Het Morrisons Bataljon
- De zeereis van de Brooklyn
- Koloniserende expedities
- Schepen uit Europa

Vergaderen in Zion

Tegenwoordig

ILLUSTRATES BRANDON DODMAN

Carlito veegde de tranen uit zijn ogen. Zijn moeder was al maanden ziek. Papa had haar uiteindelijk overtuigd dat ze naar de stad moest, heel ver van hun dorpje in Chili, om naar een dokter te gaan. Na allerlei onderzoeken zei de dokter dat Carlitos mama kanker had.

Mama wilde geen medelijden met zichzelf hebben. 'Ik heb nog veel te doen', zei ze.

Op een dag kwamen er twee jonge noordamerikanen aan de deur van hun huisje. 'Wij zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen', zei er een in gebrekkig Spaans.

Mama luisterde aandachtig en stelde af en toe een vraag. Ze nam de boodschap van de jonge mannen meteen aan. 'Het is de waarheid', zei ze.

Ondanks de ziekte, waardoor ze veel pijn had, was mama vastbesloten om zich te laten dopen en bevestigen.

Op zaterdagochtend reisde de familie naar het kerkje waar ouderling Metzger haar doopte. Ze bibberde toen ze uit de doopvont stapte.

'Mama, je hebt het koud', zei Carlito en sloeg zijn armen om haar middel. 'Je moet naar huis om op te warmen.'

Mama schudde haar hoofd. 'Ik ben nog niet klaar. Ik blijf tot ik bevestigd ben. Hoe kan ik het nou koud hebben als het evangelie mij verwarmt?' Ze werd bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Maar mama was nog niet tevreden. Ze was vastbesloten dat papa en Carlito ook het herstelde evangelie moesten horen, net als zij. 'Als je bidt, kom je te weten dat het waar is wat de zendelingen vertellen', zei ze tegen hen.

De zendelingen leerden hen het evangelie van Jezus Christus. Papa moest zijn sigaretten opgeven. Carlito

Het is genoeg

'Ons gezin kan altijd zo blijven door Vaders mooie plan' (lofzang 204).

JANE McBRIDE CHOATE

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

luisterde naar de lessen van de zendelingen en voelde zich fijn van binnen. Hij begon te begrijpen wat de warmte was waar mama het over had.

Binnen een maand was papa opgehouden met roken. Kort daarna werden papa en Carlito gedoopt en bevestigd. Enkele weken later kreeg papa het Aäronisch priesterschap. Carlito zou nog drie jaar moeten wachten voordat hij het priesterschap kon krijgen.

Mama was erg zwak, maar het lukte haar altijd om naar de kerk te gaan en om andere zieke mensen in het dorp te bezoeken.

'Wij zijn lid van Gods kerk, maar dat is niet genoeg', zei mama op een avond tegen papa en Carlito.

'Ik weet dat de aarde is geschapen en dat de kerk van de Heer is hersteld zodat gezinnen verzegeld en verhoogd kunnen worden.'

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Uw huwelijk koesteren', *Liahona*, mei 2006, p. 36.

'Wat moeten we nu doen?' vroeg Carlito. Hij leerde graag het evangelie en wilde het zo goed mogelijk naleven.

'We moeten ons in de tempel laten verzegelen', zei mama.

De tempel in Santiago was het dichtst bij. Maar ze hadden niet genoeg geld voor de reis. Al het geld dat papa bijverdiende werd gebruikt om medicijnen voor mama te kopen.

En dus begon mama een tempelpotje. Ze zette het bij de deur. Er kwamen steeds meer munten in, totdat de familie op een dag genoeg geld had voor de reis. In de tempel lieten ze zich voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegelen.

Mama straalde van geluk. 'Het is genoeg', zei ze. ●

Vergaderen in Zion

In het prille begin van de herstelde kerk werd de leden gevraagd om naar een centrale plek in de Verenigde Staten te komen. Eerst was dat in Ohio, vervolgens Missouri en daarna Illinois. Toen de heiligen der laatste dagen uit Nauvoo in Illinois waren verdreven, trokken ze naar het westen naar de Vallei van het Grote Zoutmeer. Jarenlang kwamen leden uit de hele wereld daar naartoe. Velen staken de oceaan in zeilschepen over. Vervolgens reisden ze naar Winter Quarters (dat ligt nu in Nebraska) in allerlei vervoermiddelen, zoals rivierboten en treinen. Vandaar vervolgden de heiligen hun weg over de Great Plains en de Rocky Mountains per huifkar, handkar, te paard en te voet. Na hun aankomst werden duizenden op pad gestuurd om nederzettingen te stichten in gebieden in het westen van de Verenigde Staten.

Van ons wordt niet meer verwacht dat we oceanen en continenten oversteken naar een centrale vergaderplaats. Overal in de wereld vergaderen de evangeliepioniers in hun gemeenten, wijken, ringen en heilige tempels. Jij bent zo'n pionier. Jij maakt nu een geestelijke reis die net zoveel uitdaging in zich heeft als de reis van de pioniers toen.

Instructies: om de pioniers uit het verleden te eren, knip je deze plaatjes uit en plaats je ze op de kaart die je op de pagina's K8 en K9 vindt. Kijk op de legenda waar elk plaatje heen moet. Om je op weg te helpen is, er al aangegeven waar de Kirtlandtempel en de Nauvootempel moeten komen. Om de pioniers die in deze tijd in hun eigen land vergaderen te eren, plaats je de vier families op de afbeelding van de aardbol.

Noot: als je deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of afdrukken. Ga op het internet naar www.lds.org. Klik voor Nederlands op 'Languages'.

De zeereis van de *Brooklyn*

In 1846 (een jaar voordat de pioniers de Salt Lake Valley bereikten) voeren 220 heiligen der laatste dagen op de *Brooklyn* om de zuidelijkste punt van Zuid-Amerika heen naar Californië. De reis duurde vijf maanden, waarin zij 27 duizend kilometer aflegden en door enkele stormen werden getroffen. Twaalf mensen vonden de dood. Na hun aankomst in Yerba Buena (nu San Francisco) bleven sommigen in Californië, terwijl anderen naar Utah doorreisden.

Het Mormoons Bataljon

In juli 1846 vroeg de regering van de Verenigde Staten vijfhonderd mormoonse mannen om in de oorlog met Mexico te vechten. Zij legden bijna 3200 km af van Council Bluffs (Iowa) naar Californië. Het geld dat ze ermee verdienden, kwam de heiligen goed van pas. Ze hoefden niet te vechten, maar legden wel een van de langste marsen in de Amerikaanse geschiedenis af.

ILLUSTRATIES: BRANDON DORMAN

De zegeningen van de tempel

'(...) in het laatste der dagen (...) zal de berg van het huis des Heren vaststaan (...). En alle volkeren zullen derwaarts beestromen' (Jesaja 2:2).

Ik ben gek op de tempel. Toen ik nog klein was, nam mijn jeugdwerklerares mijn klas mee naar het terrein van de Salt Laketempel. Het was geweldig om over het terrein te lopen, de prachtige bloemen te bewonderen en de geest van onze hemelse Vader dichtbij het huis des Heren te voelen.

Mijn lerares wees erop dat de tempel van graniet is gemaakt. Ze vertelde welke offers de pioniers gebracht hadden voor die stenen — dat het vijf dagen duurde om één steen naar de bouwplaats voor de tempel te brengen. 'Zie je al die stenen?' vroeg ze. 'Denk eens na hoeveel dagen het de pioniers moet hebben gekost om al die stenen hierheen te brengen zodat ze deze prachtige tempel konden bouwen.' Ik herinner me dat ik inzag wat een offer onze voorouders hadden gebracht.

Het was een gedenkwaardig uitje. En het was een voorbeeld van hoe jullie, kinderen, nu de zegeningen van de tempel kunnen genieten. Als je dichtbij een tempel woont, dan kun je op het tempelterrein de geestelijke sfeer voelen. Als je eenmaal bent gedoopt en bevestigd, kun je naar een tempelinwijding. En er komen nog heel veel inwijdingen: er worden er momenteel maar liefst elf gepland! Als je twaalf bent, kun je dopen voor de doden doen. En hoe ver je ook van de tempel woont, het is belangrijk

Uit een interview dat Heather Kirby van de kerkelijke tijdschriften ouderling Paul E. Koelliker van de Zeventig heeft afgenomen.

18 maanden oud

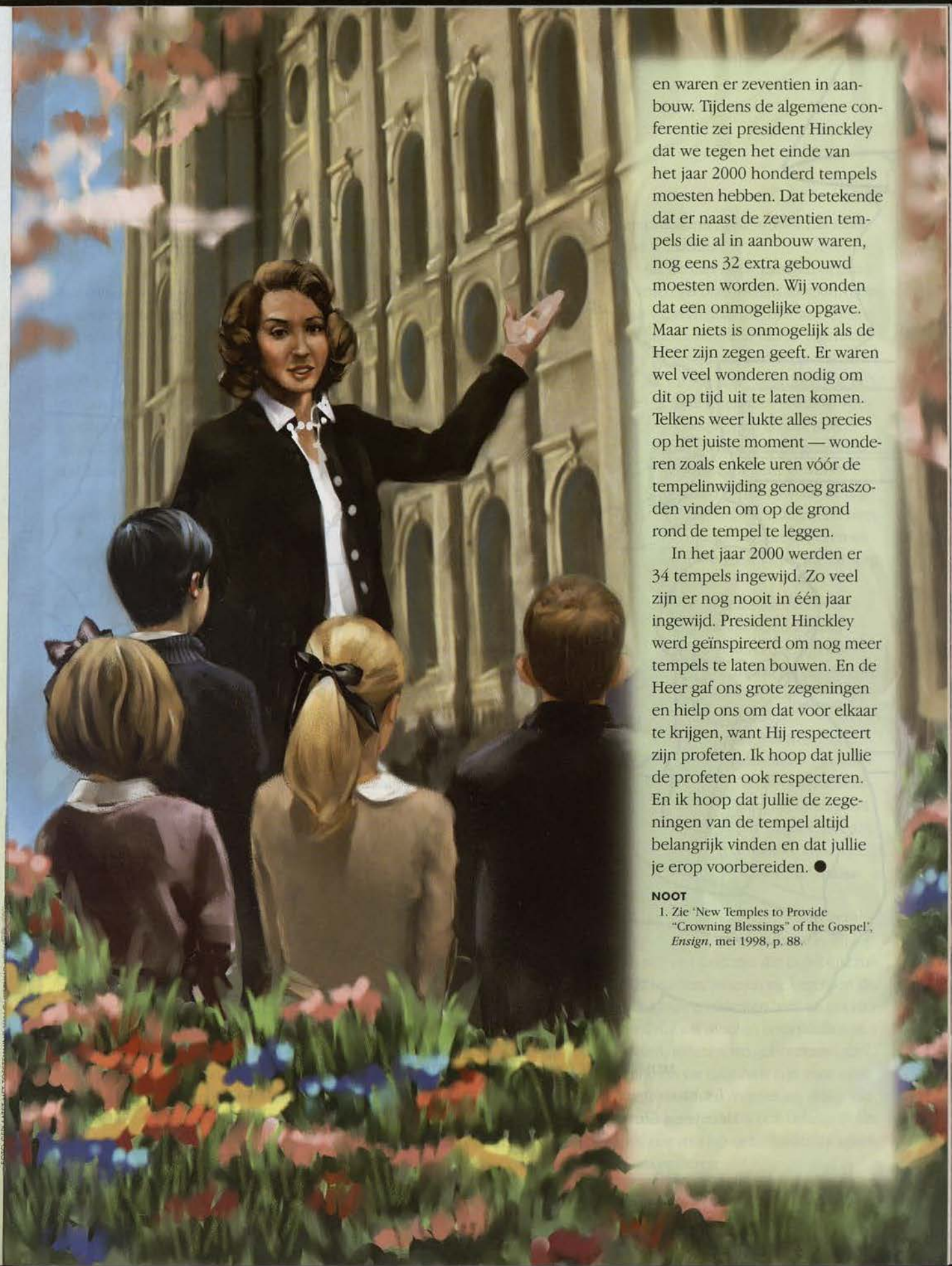
dat je je nu voorbereidt op de heilige kans om erheen te gaan.

Kinderen hebben een sterke, goede invloed op volwassen en op andere kinderen. Enkele jeugdwerkkinderen uit het tempeldistrict van de Houstontempel (Texas), schreven een brief aan de aannemers die de tempel daar aan het bouwen waren. In die brief stond: 'Wij willen u graag vertellen dat de tempel erg belangrijk voor ons is. Omdat de grond is gewijd door een apostel van de Heer, zijn dit gebouw en deze grond erg heilig voor ons. De tempel is de plek waar we naartoe zullen gaan om te trouwen. Wij gaan ernaar toe om te leren wat we moeten weten zodat we kunnen terugkeren naar onze hemelse Vader. Moge de Heer u zegenen dat u dit voor ons doet.'

De aannemers namen deze prachtige brief mee naar hun kantoor. En ze lazen hem elke dag. Toen de tempel klaar was, namen de aannemers hun eigen kinderen mee voor een rondleiding door de tempel, zodat ze de geest konden voelen waar de jeugdwerkkinderen het in hun brief over hadden.

Iets anders wat voor mij een zegen is geweest, is mijn nauwe samenwerking met president Gordon B. Hinckley. In de afgelopen negen jaar is het aantal tempels van de kerk van 51 naar 124 gestegen. Dat wonder heeft mijn geloof gesterkt en heeft mijn begrip van het belang van tempels vergroot.

In 1998 hadden we 51 tempels in bedrijf

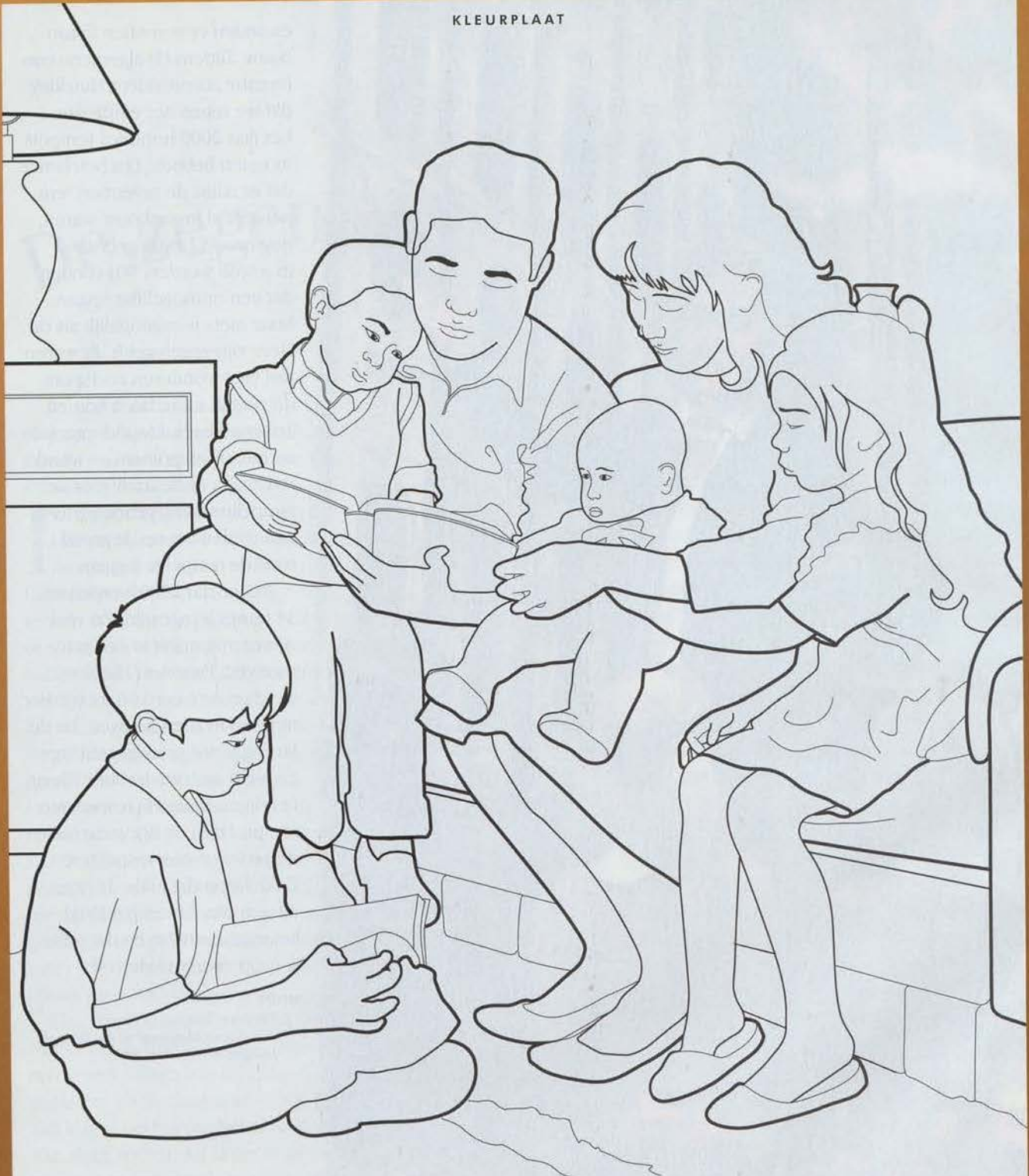

en waren er zeventien in aanbouw. Tijdens de algemene conferentie zei president Hinckley dat we tegen het einde van het jaar 2000 honderd tempels moesten hebben. Dat betekende dat er naast de zeventien tempels die al in aanbouw waren, nog eens 32 extra gebouwd moesten worden. Wij vonden dat een onmogelijke opgave. Maar niets is onmogelijk als de Heer zijn zegen geeft. Er waren wel veel wonderen nodig om dit op tijd uit te laten komen. Telkens weer lukte alles precies op het juiste moment — wonderen zoals enkele uren vóór de tempelinwijding genoeg graszoden vinden om op de grond rond de tempel te leggen.

In het jaar 2000 werden er 34 tempels ingewijd. Zo veel zijn er nog nooit in één jaar ingewijd. President Hinckley werd geïnspireerd om nog meer tempels te laten bouwen. En de Heer gaf ons grote zegeningen en hielp ons om dat voor elkaar te krijgen, want Hij respecteert zijn profeten. Ik hoop dat jullie de profeten ook respecteren. En ik hoop dat jullie de zegeningen van de tempel altijd belangrijk vinden en dat jullie je erop voorbereiden. ●

NOOT

1. Zie 'New Temples to Provide "Crowning Blessings" of the Gospel', *Ensign*, mei 1998, p. 88.

MIJN FAMILIE KAN JEZUS CHRISTUS IN GELOOF VOLGEN

'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 2004, p. 49.)

Een werktuig in de handen Gods worden door ons te heiligen

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Wat houdt het in ons te heiligen?

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Heiligheid is de kracht van de ziel. Het ontstaat door geloof en gehoorzaamheid aan Gods wetten en verordeningen. Vervolgens zuivert God het hart door geloof en wordt het ontdaan van al wat godslasterlijk en slecht is. Als we heiligheid bereiken door ons aan Gods wil te houden, dan weten we intuïtief wat er in de ogen van de Heer verkeerd of goed is. (...)

Wij dienen naar de tempel te gaan, onder andere om onze heiligheid en die van onze gezinsleden te waarborgen.

'Naast de tempel zou zeker ook ons thuis een heilige plaats moeten zijn. (...)

'Moge de Heer ieder van ons zegenen in onze bijzondere opdracht om ons aan de Heer te wijden door op

heilige plaatsen te staan. Daar vinden wij de geestelijke bescherming die wij en onze gezinsleden nodig hebben.' (Zie 'Op heilige plaatsen staan', *Liabona*, mei 2005, pp. 62, 67-68).

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Quorum der Twaalf Apostelen:

'Christelijke eigenschappen ontwikkelen is geen gemakkelijke opdracht. (...) De ware test komt als christelijke eigenschappen in ons leven zichtbaar dienen te worden — als huwelijkspartner, als vader of moeder, als zoon of dochter, in onze vriendschappen, in ons werk, in ons bedrijf en in ons amusement. We kunnen onze groei herkennen, net als de mensen om ons heen, als we geleidelijk leren "in alle heiligheid

voor [Hem] te handelen" (LV 43:9).' (Zie 'Christelijke eigenschappen — de wind onder onze vleugels', *Liabona*, november 2005, p. 102.)

Hoe kan ik mijzelf heiligen en een werktuig in Gods handen worden?

Kathleen Hughes, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Wie van ons wil niet

geliefd, beschermd, getroost en in goddelijke zaken onderricht worden? Maar hoe gebeurt dat dan? Het gebeurt met één vriendelijke daad, één uitdrukking van liefde, één attent gebaar, één helpende hand per keer. Maar mijn boodschap is niet gericht tot hen die dergelijke uitdrukkingen van naastenliefde ontvangen, maar tot ieder van ons die dagelijks een dergelijke heilige levenswandel dient na te streven. De profeet Joseph Smith zei dat als we Jezus Christus gelijk willen worden, "we onze ziel voor anderen moeten openstellen." ('Mogen wij met elkaar in de hemel aanzitten', *Liabona*, november 2005, p. 110).

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Verbonden — of bindende beloften tussen ons en onze hemelse Vader — zijn essentieel voor onze eeuwige vooruitgang. Stap voor stap leert Hij ons hoe we op Hem kunnen gaan lijken door ons bij zijn werk te betrekken. Bij de doop sluiten we een verbond om Hem met ons hele hart lief te hebben, en onze zusters en broeders als onszelf. In de tempel sluiten we verder verbonden om gehoorzaam, onzelfzuchtig, getrouw, eerzaam en menslievend te zijn. We beloven plechtig offers te brengen en alles wat we hebben toe te wijden. (...)

'De Heer heeft ons geroepen om al wat wij doen "in alle heiligheid des harten" [LV 46:7] te doen. En heiligheid is het resultaat van het naleven van verbonden. (...) Heiligheid geeft aanleiding om te zeggen: "Hier ben ik; zend mij." ('Heiligheid des harten', *Liabona*, november 2002, pp. 103, 105.) ■

GELIJKENISSEN VAN DE

Meester

Jezus onderwees met behulp van gelijkenissen om de betekenis te versluieren. Op die manier leerden de toehoorders zoveel godsdienstige waarheid als hun eigen geloof en intelligentie toelieten.

© PROVIDENCE COLLECTION

Boven: Henry Collier, De gelijkenis van de ponden. 'En zijn heer antwoordde en zeide tot hem [die zijn talent begraven had]: Gij slechte en luie slaaf. (...)

'Neemt hem dan het talent af' (Matteüs 25:26, 28; zie ook vss. 14-30).

Links: George Soper, De gelijkenis van de zaaier. 'Zie, een zaaier ging uit om te zaaien. (...)

'En bij het zaaien viel een deel langs de weg (...).

'Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen (...).

'Een ander deel viel op de dorens (...).

'Een ander deel viel in goede aarde' (Matteüs 13:3-5; 7-8; zie ook vss. 3-23).

Boven: Minerva K. Teichert, De redding van het verloren schaap.

'Wie van u, die honderd schapen heeft en er een van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?'

'En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders,

'en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

'Ik zeg u, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben' (Lucas 15:4-7).

Boven: Walter Rane, Vijf waren wijs. 'Dan zal het koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet.

'En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs.

'Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie;

'doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen. (...)

'En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet! (...)

'En de dwaze zeiden tot de wijze: Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.

'Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u' (Matteüs 25:1-4, 6, 8-9; zie vss. 1-13).

Rechts: James Tissot, De vijand zaait onkruid. 'Het Koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand, die goed zaad gezaaid had in zijn akker.

'Doch terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide er onkruid overeen. (...)

'Toen het graan opkwam en vrucht zette, toen kwam ook het onkruid te voorschijn.

'Daarna kwamen de slaven van de eigenaar en zeiden tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? (...)

'Hij zeide tot hen: Dat heeft een vijandig mens gedaan. (...)

'Laat beide samen opgroeien tot de oogst. (...) Haalt eerst het onkruid bijeen (...) om het te verbranden, maar brengt het koren bijeen in mijn schuur' (Matteüs 13:24-28, 30).

Rechts: Robert T. Barrett, De Farizeeër en de tollenaar. 'De Farizeeër stond en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet zo ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar; (...)'
'De tollenaar stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de

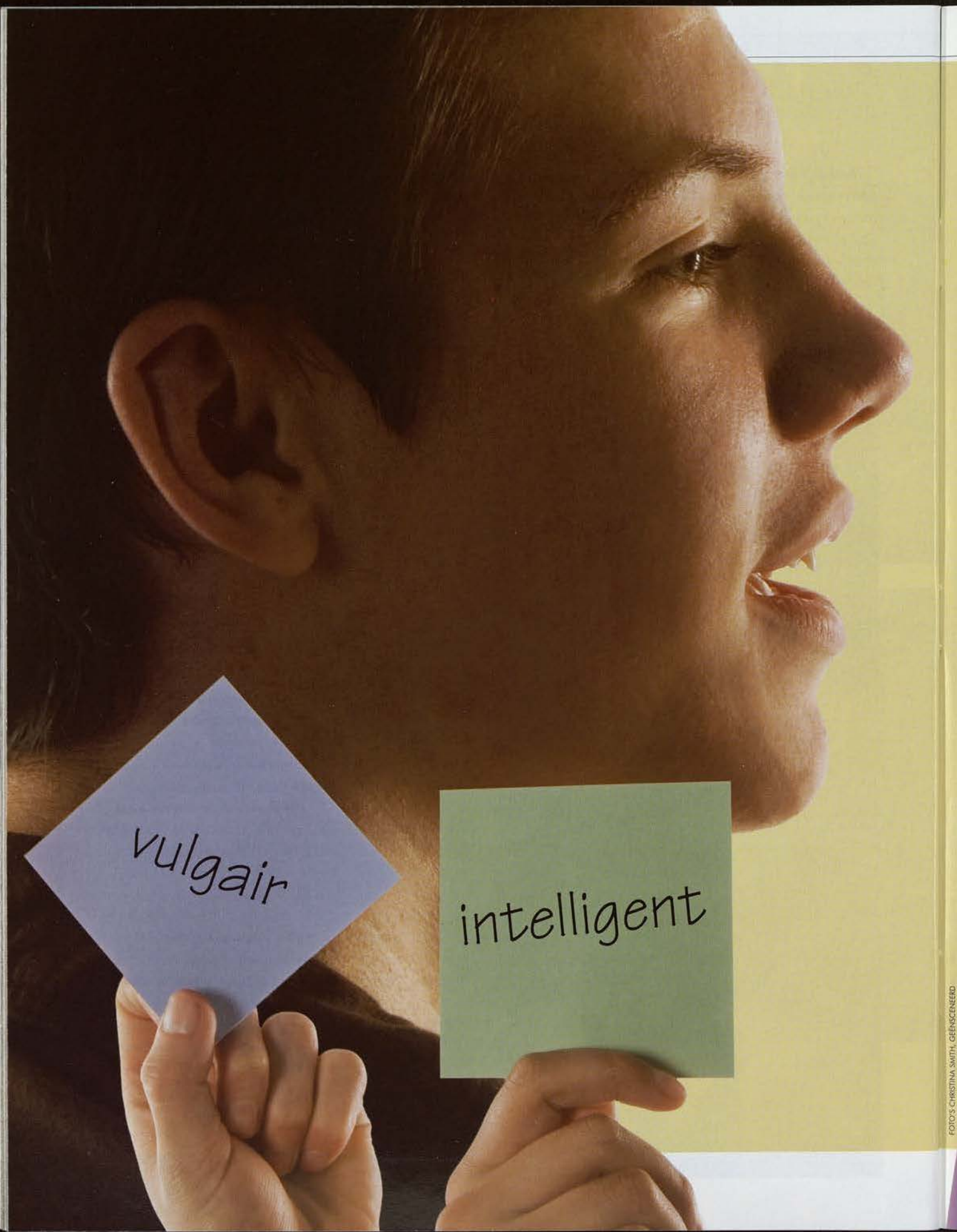
hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!' 'Ik zeg u: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug. Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, doch wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden' (Lucas 18:10-11, 13-14; zie vss. 9-14).

Boven: Gustave Doré, De barmhartige Samaritaan. 'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een berberg en verzorgde hem' (Lucas 10:33-34; zie vss. 25-37).

Links: Clark Kelley Price, De verloren zoon. 'En [de verloren zoon] stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem' (Lucas 15:20; zie vss. 11-32). ■

Uw uitspraak verraadt u

Je plakt jezelf een etiket op met wat je zegt.

OUDERLING L. TOM PERRY
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een van de grote personages uit het Nieuwe Testament die mij altijd bijzonder heeft gefascineerd, is Petrus. Petrus maakte een enorme worsteling door om wereldse neigingen te overwinnen en zich voor te bereiden om een getuige en onderwijzer van het evangelie van Jezus Christus te worden. Er is een interessante les te leren uit de relatie tussen de Heiland en Petrus in de laatste uren voorafgaand aan het proces tegen de Heiland en zijn kruisiging.

'Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, in deze nacht, eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen.

'Petrus zeide tot Hem: Zelfs al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen' (Matteüs 26:34-35).

Wat wij zeggen, onthult wie wij zijn

Toen kwamen die geprofeteerde uren waarin Petrus zei de Heiland niet te kennen, hoewel zijn liefde voor Hem hem ertoe bracht om de processen bij te wonen, zodat hij kon zien wat er gebeurde.

'Petrus zat buiten in de hof en er kwam een slavin naar hem toe, die zeide: Ook gij waart bij Jezus, de Galileeër.

'Maar hij loochende het ten aanhoren van allen en zeide:

Ik weet niet, wat gij zegt.

'Toen hij naar het

beschaafd

zorgzaam

grof

Uit wat Petrus zei, bleek wie hij was en waar hij was opgevoed. Wat wij zeggen, geeft aan wat voor iemand wij zijn, onthult onze achtergrond en onze levenswijze. Het weerspiegelt onze denkwijze en onze gevoelens.

portaal ging, zag een andere hem en zij zeide tot hen, die daar waren: Die man was bij Jezus, de Nazireeër.

'En wederom loochende hij het met een eed: Ik ken de mens niet.

'Even later kwamen zij, die daar stonden, naar Petrus toe en zeiden: Waarlijk, ook gij behoort tot hen, want ook uw uitspraak verraadt u.

'Toen begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet. En terstond kraaide een haan.

'En Petrus herinnerde zich het woord, dat Jezus gesproken had: Eer de haan kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij ging naar buiten en weende bitter' (Matteüs 26:69-75).

Net zoals een pasfoto, een handtekening of een vingerafdruk iemand kan identificeren, onthulde wat Petrus zei wie hij was en waar

hij was opgevoed. Net zoals *jij* ongetwijfeld een etiket opgeplakt krijgt door de mensen die horen wat je zegt. Wat wij zeggen, geeft aan wat voor iemand wij zijn, onthult onze achtergrond en onze levenswijze. Het weerspiegelt onze denkwijze en onze gevoelens.

Een schokkend woord

Er wordt tegenwoordig meer dan ooit tevoren gevloekt en vulgaire taal gebruikt. Ik heb een keer iets meegemaakt waaruit bleek hoe het gebruik van een verkeerd woord de mensen kan schokken die zo'n uitspraak niet van je verwachten. Ik was in de Tweede Wereldoorlog in het trainingskamp van de Amerikaanse mariniers. Uiteraard gebruikten mijn medemariniers woorden van een soort die je niet zou willen herhalen. Omdat ik een pas teruggekeerde zendeling was, nam ik me vast voor dat ik mijn taalgebruik op een hoger niveau zou houden dan zij. Ik probeerde consequent zelfs het gebruik van de eenvoudigste en meest voorkomende vloekwoorden te voorkomen.

Op een dag waren we op de schietbaan voor onze eindkwalificaties. Ik had het goed gedaan op de honderd, tweehonderd en driehonderd meter. Nu waren we met de vijfhonderd meter bezig. Ik had slechts een redelijke score nodig — ik hoefde alleen het doel maar te raken zonder de roos te raken — om als scherpschutter te kwalificeren. We wilden echt uitmunten op de schietbaan en het beste peloton worden. Maar ik was op de vijfhonderd meter zo gespannen dat bij mijn eerste schot mijn schouder het geweer hard raakte. Natuurlijk werd er gevlagd — ik had het doel gemist. En daarmee miste ik de kans op de titel scherpschutter.

Er kwam een lelijk woord uit mijn mond waarvan ik me had voorgenomen om het nooit te gebruiken. Tot mijn schrik hield iedereen op met schieten, draaide zich om en keek met open mond naar mij. Elke

andere marinier die op die dag op die plek dat woord had gebruikt, had dat kunnen doen zonder dat er ook maar iemand aandacht aan besteedde. Maar omdat ik me vast had voorgenomen om de normen van het zendingsveld in het marinekorps te handhaven, was iedereen geschokt toen ik dat vergat.

De Heiland heeft ons geleerd hoe belangrijk ons taalgebruik is. Hij heeft gezegd: 'Niet wat de mond binnengaat, maakt de mens onrein, maar wat de mond uitkomt dat maakt de mens onrein' (Matteüs 15:11).

Vaak vinden we in onze pogingen om ons te onthouden van ongepaste termen alternatieve woorden. Maar soms lijken die zó op vulgaire woorden lijken dat iedereen waarschijnlijk wel weet dat we vervangende woorden gebruiken en we onze vocabulaire nog niet echt verbeterd hebben.

Ik heb soms met afschuw zitten luisteren naar teruggekeerde zendelingen die in de avondmaalsdienst een toespraak hielden. Ik hoorde dan welke woorden, zinsneden of zinnen ze in het zendingsveld hadden opgepikt die eigenlijk alternatieven waren voor vulgaire taal, waarmee ze blijk gaven van hun onvermogen om een gepaste vocabulaire aan te houden en een verkeerde indruk wekten van wat ze op hun zending hadden gedaan.

Hoe je taalgebruik te verbeteren

Ik heb de volgende suggesties voor hen die zich schuldig hebben gemaakt aan vloeken of het gebruik van vulgaire taal:

1. Neem je vast voor om die woorden uit je woordenboek te schrappen.
2. Als je je vergist en toch een vloekwoord of vervangend woord gebruikt, herformuleer de zin dan in gedachten zonder dat woord.
3. Zeg die nieuwe zin hardop.

Uiteindelijk wen je eraan om geen vulgaire taal meer te gebruiken.

Ik denk dat we allemaal wat kunnen hebben aan de aanwijzingen die Paulus de heiligen in Efeze gaf:

'Geen lichterlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen.

'En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing' (Efeziërs 4:29-30).

Heb de moed om je taalgebruik rein en opbouwend te houden. Verbeter je vocabulaire — daarmee schaar je je onder hen die de Heer dienen.

De Heiland heeft ons geleerd: 'Een goed mens brengt uit de goede schat zijns harten het goede voort en een slecht mens brengt uit de boze schat het boze voort. Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond' (Lucas 6:45).

Moge je mond spreken wat zich in de goede schat van je hart bevindt, dat bid ik voor jullie allemaal. ■

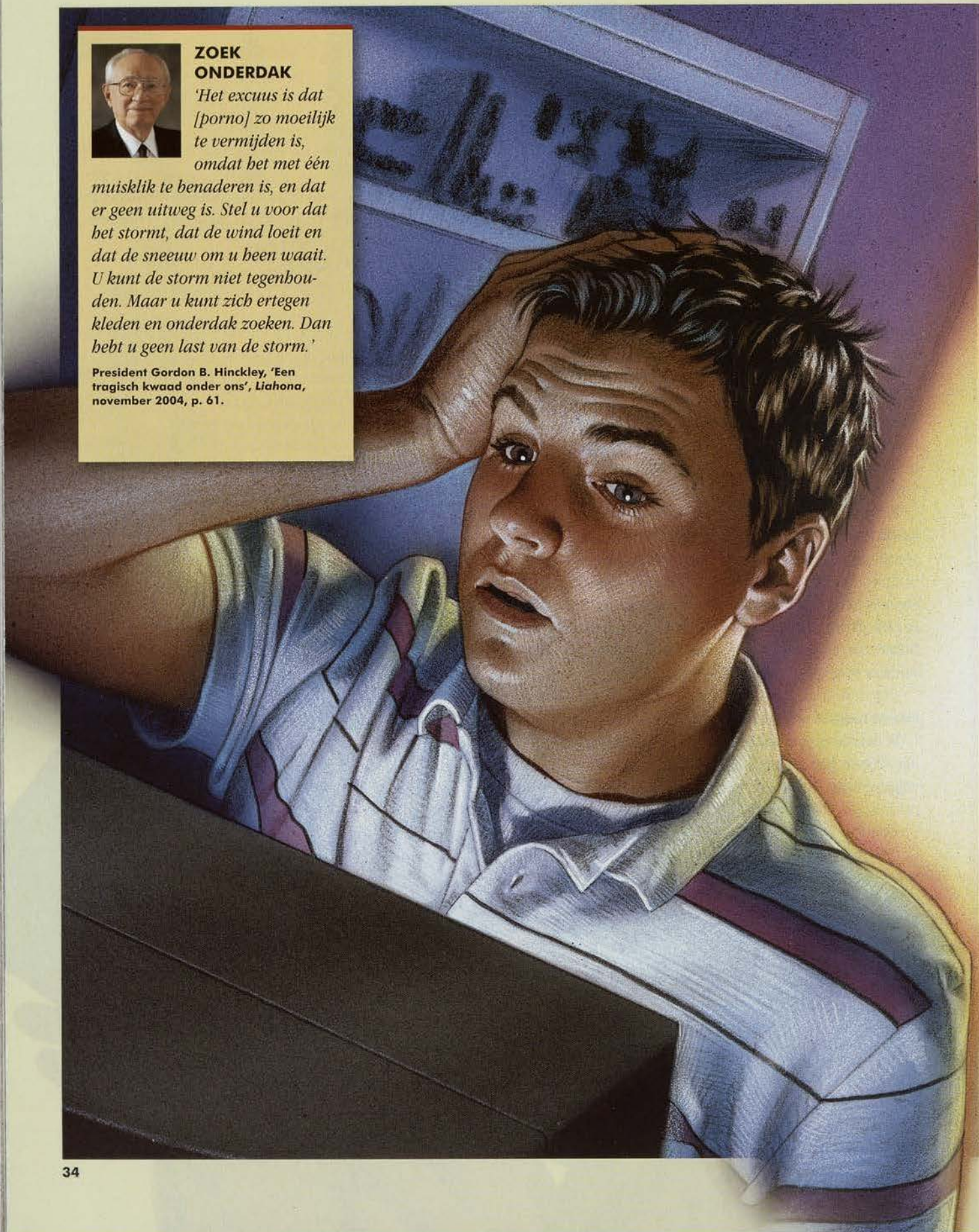

ZOEK ONDERDAK

'Het excuus is dat [porno] zo moeilijk te vermijden is, omdat het met één muisklik te benaderen is, en dat er geen uitweg is. Stel u voor dat het stormt, dat de wind loeit en dat de sneeuw om u heen waait. U kunt de storm niet tegenhouden. Maar u kunt zich ertegen kleden en onderdak zoeken. Dan hebt u geen last van de storm.'

President Gordon B. Hinckley, 'Een tragisch kwaad onder ons', *Liahona*, november 2004, p. 61.

Mijn strijd met porno

NAAM BEKEND BIJ DE REDACTIE

Ik was nog maar tien jaar toen ik voor het eerst in aanraking kwam met pornografie. Ik was bij een oudere vriend tv aan het kijken. Hij zette zijn computer aan en zei dat hij me iets wilde laten zien. Toen ik vroeg wat het was, zei hij: 'Hete plaatjes van meisjes.' Ik zei hem dat ik van mijn godsdienst niet naar dat soort dingen mocht kijken, maar hij zei: 'Ja, vast. Iedereen kijkt naar deze dingen — dat is normaal.' Ik weigerde ernaar te kijken en ging weg.

Twee jaar later was ik weer bij mijn vriend thuis. Maar het verschil was dat ik dit keer toegaf aan mijn nieuwsgierigheid en aan de verleiding. Ik stemde ermee in om te kijken naar wat hij wilde laten zien. Dat was de grootste vergissing van mijn leven. Ik wens nog dagelijks dat ik dat niet had gedaan.

Ik bleef ook thuis op mijn computer naar porno kijken. Die stond in mijn kamer, maar als er iemand binnenkwam, zei ik dat het een opklapvenster was of verzon een andere smoes. Het daaropvolgende jaar legde ik mijn schuldgevoel het zwijgen op en deed niet eens moeite om op te houden naar porno te kijken. Ik overtuigde mezelf dat het normaal was en ik negeerde elk advies van de kerk dat daartegen indruiste. Ik besepte het niet meteen, maar ik was

verslaafd geraakt aan porno. Ik begon anders naar meisjes te kijken en ik schaamde me voor mijn gedachten.

Op een jeugdconferentie sprak mijn ringpresident tot ons en legde uit dat kijken naar porno jongemannen onwaardig maakt om het priesterschap uit te oefenen. Zijn toespraak overtuigde mij dat ik moest stoppen. Eerst dacht ik dat ik dat alleen wel kon. Ik wilde het niet aan mijn bisschop vertellen omdat ik niet wilde dat hij mij oordeelde voor wat ik deed. Ik besloot liever om er gewoon niet meer naar te kijken. Jammer genoeg duurde dat niet lang. Ik beloofde mezelf elke keer dat het de laatste keer was, maar de verslaving was zo diepgeworteld dat ik er toch steeds weer naar keek.

En deze zonde had vele andere tot gevolg. Ik bleef wel naar de kerk gaan, maar lette niet meer op. Ik gaf Satan invloed in mijn leven en raakte de invloed van de Geest kwijt. Ik loog in het seminarie over mijn schriftstudie. Ik loog over scoutingvereisten. Ik spiekte op school. Ik deed alles waarvan ik had geleerd dat het niet mocht.

Vijf jaar lang probeerde ik met gebed en zelfbeheersing mijn verslaving te overwinnen. Maar dat kon ik niet alleen.

Ik vertelde uiteindelijk aan mijn ouders

Hoe hard ik ook mijn best deed om me van mijn verslaving te ontdoen, ik bleef het verliezen. Uiteindelijk kwam ik erachter dat ik het niet alleen kon.

PREVENTIE

De beste verdediging tegen porno is het te vermijden. Met de volgende tips kun je vermijden dat je de eerste stap op weg naar een verslaving zet, met alle bijbehorende problemen:

- Veel mensen die met een porno-verslaving worstelen, hebben er door een vriend mee kennisgemaakt. Als iemand aanbiedt om je porno te laten zien, ga dan meteen weg. Kies de mensen met wie je je tijd doorbrengt zorgvuldig uit.
- Heb de moed om alles uit te zetten dat over onzedelijkheid gaat, ongeacht de leeftijdsgroep waarvoor het is goedgekeurd.
- Zet televisies en computers thuis op drukke plaatsen. Gebruik de computer niet als je alleen thuis bent.
- Voorzie elke computer met internettoegang van een filter dat pornosites blokkeert. Bescherm jezelf tegen de storm van porno (zie de uitspraak van president Gordon B. Hinckley op pagina 34).
- Open nooit e-mail van iemand die je niet kent. Als je per ongeluk porno tegenkomt op het internet, zet de computer dan meteen uit en waarschuw een volwassene.
- Luister naar de ingevingen van de Heilige Geest. Hij zal je waarschuwen als je je in een gevaarlijke situatie bevindt.

HERSTELLEN

Als je in de val van porno gelopen bent, moet je je bekeren *en* moet je de verslaving overwinnen. Doorloop met de hulp van je bisschop of gemeentepresident het bekeringsproces. LDS Family Services geeft de volgende suggesties om te herstellen van een verslaving:

- *Houd op het te beredeneren.* Je moet ophouden je verslaafde gedrag te rechtvaardigen.
- *Doorbreek de cirkel van verslaving.*

Voorkom dat de volgende verslavingscyclus zich herhaalt:

Fase 1: obsessie — zich bezighouden met mentale beelden die seksuele opwindning veroorzaken.

Fase 2: rituelen instellen — routines opbouwen die leiden tot het gebruik van porno.

Fase 3: porno bekijken of gebruiken.

Fase 4: wanhopen.

Je kunt de verleiding om naar porno te kijken, overwinnen door de cyclus te doorbreken op elk gewenst punt. Hier zijn enkele manieren om te voorkomen dat de ene fase tot de volgende leidt:

1. *Beheers je gedachten en verlangens.* Overwin onreine gedachten met geloof, vasten, gebed en schriftstudie. Vervang ongepaste gedachten zo snel je ze krijgt. Doe dat door te luisteren naar inspirerende muziek, door schriftteksten die je uit je hoofd hebt geleerd op te zeggen, of door aan opbouwende dingen te denken.

2. *Verander je gewoontes.* Doe eens iets anders: maak een wandeling, lees de Schriften, praat met een vriend of vriendin, doe aan sport of bespeel een muziekinstrument.

3. *Ontzeg jezelf de gelegenheid.* Houd op met naar porno te kijken door te zorgen dat je er geen toegang meer toe hebt.

4. *Bid dat je wanhoop plaats mag maken voor hoop.* Laat je niet ontmoedigen door tegenslagen. Als je je bekeert en vergeving ontvangt, kun je hoop krijgen in plaats van wanhoop. Een verslaving overwinnen is een tijdrovend proces. Je slaagt er alleen in als je vasthoudend bent.

- *Vraag om professionele hulp.* Als je ernstig verslaafd bent, kun je professionele therapeutische hulp nodig hebben. Als je in een gebied woont waar LDS Family Services actief zijn, kan je bisschop of gemeentepresident je verwijzen naar hun ontwenningprogramma. Zie www.ldsfamilyservices.org voor meer informatie. De kerkbrochure *Laat deugd uw gedachten sieren* (artikelnummer 00460 120) bevat ook nuttige informatie over het overwinnen van problemen met pornografie.

dat ik problemen had met porno. Ik zei: 'Ik heb hulp nodig. Ik kan dit niet alleen.' Hoewel ze het er moeilijk mee hadden, hadden ze er wel begrip voor en probeerden ze me te helpen. Mijn ouders moedigden me aan om met de bisschop te gaan praten.

Ik wist dat ze gelijk hadden, maar ik was bang om met de bisschop te praten. Ik beschouwde hem als mijn vriend en wilde niet dat hij wist welke zonden ik allemaal verborgen had gehouden. Toen ik uiteindelijk de moed had gevat om met hem te praten, verbaasde het me hoe begripvol hij was. Ik had niet het gevoel dat hij mij oordeelde; hij wilde alleen maar helpen.

Zo gauw ik een volledige bekentenis had afgelegd tegenover de bisschop en was begonnen om me te bekeren, verbeterde mijn leven meteen. Ik begreep dat ik mij moest bekeren van *al* mijn zonden om mij volledig te bekeren van mijn pornoverslaving. Ik leverde al mijn seminariecertificaten en scoutingonderscheidingen in en gaf toe dat ik die niet had verdiend. En ik bekende aan mijn leraren op school dat ik had gespiekt.

Met hulp van de bisschop zag ik in hoe belangrijk het is om zowel tegen de bisschop als tegen de Heer een bekentenis af te leggen (zie IV 58:43). Vroeger probeerde ik helemaal alleen mijn verslaving te bestrijden, maar nu heb ik mijn ouders, mijn bisschop en bovenal de Heer aan mijn zijde. Dat is een sterk verweer tegen verleiding.

We kregen een filter op de computer en ik begon foto's van de tempel of de profeet bij me te houden om mijn gedachten bij heilige zaken te houden. Ik ontdekt

VERMIJD DE VALSTRIK

'We worden als nooit tevoren door pornografie geplaagd.'

Pornografie leidt tot onzedelijkheid, ontwrichte gezinnen en ontredderde levens. Pornografie onttrekt de levenskracht om te volharden. Pornografie is goed met drijfzand te vergelijken. Zodra je erin stapt, kun je er zo gemakkelijk in vast komen te zitten dat je niet eens inziet hoe gevaarlijk het is. Hoogstwaarschijnlijk hebt u hulp nodig om uit het drijfzand van pornografie te komen. Maar hoe veel beter is het niet om er nooit in terecht te komen.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Ga voort', *Liahona* november 2004, p. 102.

dat dagelijkse schriftstudie een van de beste manieren was om mijn geestelijke verdediging weer op te bouwen. Toen ik nog naar porno keek, wist ik waarschijnlijk niet eens waar mijn schriften lagen. Maar nu weet ik dat ik elke dag in de Schriften moet lezen om verleiding te weerstaan.

Ik heb ook selectiever moeten worden in waar ik naar kijk en luister. Veel tv-programma's en films stellen onzedelijkheid voor als iets normaaIs. Ik ben tot het inzicht gekomen dat het *inderdaad* normaal is voor de natuurlijke mens, die een vijand van God is (zie Mosiah 3:19). Alleen door de verzoening van Jezus Christus heb ik de natuurlijke mens kunnen afleggen en vergeving kunnen ontvangen voor mijn zonden. Ik weet dat als er iemand is die kan begrijpen hoeveel berouw ik had van mijn zonden, het wel de Heiland is, die alles voor ons heeft geleden.

Ik heb mijn pornoverslaving inmiddels afgeschud. Ik ben gaan inzien dat er door de verzoening eeuwige hoop is. Hoewel ik voortdurend op mijn hoede moet zijn, zal ik met de hulp van de Geest de strijd winnen. Ik weet dat de duivel toch nog zal proberen me te verleiden, maar hij zal niet overwinnen als ik de Heiland aan mijn kant heb.

Ik heb op een pijnlijke manier ervaren dat één keer toegeven al voldoende is om vast te hangen aan een langdurige verslaving die alleen maar ellende brengt. Ik heb me door nieuwsgierigheid tot zonde en wanhoop laten leiden, maar ik ben gemotiveerd om deze plaag de rest van mijn leven te mijden. Ik zie uit naar een zending, een tempelhuwelijk en uiteindelijk een leven bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus. ■

Met jongeren praten over porno

Als ouders en priesterschapsleiders openhartig met jongeren spreken over intimiteit, kunnen ze hen laten inzien wat de geestelijke, emotionele en fysieke gevaren van porno zijn, en kunnen ze hen helpen om die te vermijden.

DAN GRAY

Gediplomeerd klinisch-maatschappelijk werker

De jongeren van tegenwoordig worden gebombardeerd met beelden van bloot — en de meeste zijn zinnelijk en wel lustig. Maar vanwege de complexe en gevoelige aard van seksuele kwesties aarzelen veel ouders om het onderwerp met hun kinderen te bespreken, of schamen ze zich er zelfs voor. Als gevolg daarvan worden veel jongeren geïnformeerd door misleide vrienden of verdorven media en krijgen ze vaak een verkeerde kijk op seksualiteit. Die kijk kan leiden tot ongepast gedrag.

Wij willen onze jongeren echter de wet van kuisheid bijbrengen en ze helpen om het verdriet van onzedelijk gedrag te vermijden. Dus wat kunnen ouders en priesterschapsleiders daar aan doen? We moeten de heilige aard van intimiteit tussen mensen bespreken met onze jongeren en hen helpen om de gevoelens die met die intimiteit gepaard gaan te begrijpen en te beteugelen.

Als we het met ze alleen maar hebben over het verkeerde gebruik van seksualiteit, kunnen ze onzeker worden. We kunnen onbedoeld deze verwarrende boodschap overbrengen: 'Seksuele gedachten en gevoelens zijn slecht, zondig en verkeerd — bewaar ze voor iemand van wie je houdt.' Jongeren die alleen maar negatieve boodschappen over seksualiteit krijgen, kunnen daaruit concluderen: 'Aangezien seksuele gevoelens slecht zijn, en ik hele sterke gevoelens heb, moet ik ook wel slecht zijn.' Een dergelijke denkwijze kan resulteren in gevoelens van te weinig eigenwaarde, van onwaardigheid en schaamte, en kan tot gevolg hebben dat de jongere de Geest niet meer voelt.

Een openhartig gesprek kan dergelijke verwarring voorkomen. Als we met onze jongeren de heilige aard van ons lichaam en van de voortplanting bespreken, kunnen we ze laten inzien wat de geestelijke, emotionele en fysieke gevaren van porno zijn, en kunnen we ze helpen om die te vermijden.

Ons lichaam is heilig

De media schilderen vaak een onrealistisch beeld van hoe ons lichaam er uit moet zien en wat het voorstelt. Daardoor gaan mensen het lichaam meer als een object zien dan als een onmisbaar onderdeel van iemands ziel. Omarming van dat media-beeld kan enerzijds leiden tot aanbidding van het 'volmaakte lichaam', en anderzijds — als men niet aan dat volmaakte beeld voldoet — tot zelf-verachting.

In plaats van de media onze jongeren dat destructieve wereldse beeld bij te laten brengen, kunnen wij ze leren dat ons lichaam, met alle onderlinge verschillen, een fantastische gave van God is, en dat het is geschapen om vreugde en vervulling te geven. Zoals ouderling James E. Talmage (1862–1933) in 1913 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Ons is geleerd (...) om dit lichaam van ons te zien als een gave van God. Wij heiligen der laatste dagen zien het lichaam niet als iets dat veroordeeld of verafschuwed moet worden. (...) Wij zien [het lichaam] als een teken van ons koninklijk geboorterecht. (...) Het is een bijzonder onderdeel van de theologie van de heiligen der laatste dagen dat wij het lichaam als een onmisbaar deel van de ziel zien.'¹ Dit begrip zorgt ervoor dat jongeren hun eigen lichaam en dat van anderen eerder met groot respect gaan beschouwen.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ook de heilige aard van ons lichaam beklemtoond:

'Wij moeten gewoon de geopenbaarde, herstelde leer van de kerk aangaande de ziel begrijpen, en het feit dat het lichaam een grote, onmisbare rol in die leer speelt.

'Een van de "duidelijke en waardevolle" waarheden die in deze bedeling zijn teruggebracht, is dat "de geest *en* het lichaam zijn de ziel van de mens" [LV 88:15; cursivering toegevoegd]. (...)

'(...) Exploitatie van het lichaam (voeg daar alstublieft het woord *ziel* aan toe) is uiteindelijk exploitatie van Hem die het Licht en het Leven der wereld is.'²

Onze seksualiteit is een gave

We zijn niet alleen gezegend met een stoffelijk lichaam, maar hebben ook het heilige voortplantingsvermogen gekregen. Onze hemelse Vader heeft seks in de huwelijkse staat goedgekeurd en staat gehuwde paren toe om op dat gebied van elkaar te genieten, elkaar lief te hebben en daar voldoening aan te beleven. President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gezegd: 'De intimiteit van seksuele omgang binnen het wettige huwelijk is goed en wordt door God goedgekeurd. Er is niets onheiligs of vernederends aan seksualiteit op zich, want daardoor kunnen man en vrouw aan de schepping bijdragen en hun liefde voor elkaar tonen.'³ Onze seksuele driften moeten daarom als heerlijke, heilige gaven worden gezien — mits er op gepaste wijze uiting aan wordt gegeven.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft de jongeren van de kerk over dit onderwerp toegesproken. Zijn duidelijke uitleg kan ouders leren wat het positieve en heilige karakter van dit vermogen is:

'In ons lichaam is voorzien in een heilig scheppingsvermogen, zogezegd een licht dat andere lichten kan ontsteken. Die gave mocht alleen binnen de heilige huwelijksband gebruikt worden. Als dit scheppingsvermogen wordt gebruikt, kan er een sterfelijk lichaam ontvangen worden, kan daar een geest in komen en een nieuwe ziel in dit leven geboren worden.

'*Dit scheppingsvermogen is goed.* Het kan een gezin stichten en in stand houden, en in dat gezinsleven ligt de bron van het geluk. Vrijwel iedereen die in het sterfelijk leven geboren wordt, krijgt dit vermogen. Het is een heilig en belangrijk vermogen, en ik herhaal, jonge vrienden, dat *dit vermogen goed is.* (...)

'Veel van het geluk dat je in dit leven kunt ervaren, is afhankelijk van hoe je dit heilige voortplantingsvermogen gebruikt.'⁴

De schadelijke uitwerking van porno

Een van de dingen die dit heilige vermogen kunnen verderven, is pornografie. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd dat 'jongeren door valse beginselen worden beïnvloed' wanneer ze zich inlaten met pornografie. 'Langdurige blootstelling leidt tot een verslaving die bijna niet te overwinnen is.'⁵

Veel mensen, zelfs enkele beroepstherapeuten, praten naar porno kijken goed en beschouwen het als onschuldig.

Zij redeneren dat het 'normaal' is en geen schade veroorzaakt als het in afzondering en in stilte gedaan wordt. Diezelfde redenering wordt gebruikt voor het vergoelijken van het hiermee gepaard gaande gebruik van zelfbevrediging. Dus hoe reageren we als jongeren ons vragen: 'Waarom zijn porno en zelfbevrediging verkeerd?' De volgende vier ideeën kunnen u helpen bij het beantwoorden van die vraag.

Het bezoedelt onze ziel — een ziel waarvoor Jezus Christus verzoening heeft gedaan. Het lichaam maakt deel uit van de ziel. Dus als we het lichaam van iemand anders aanzien om onze eigen begeertes en verlangens te bevredigen, tonen we een gebrek aan respect en bezoedelen we de ziel van die persoon en van onszelf. Ouderling Holland heeft ons gewaarschuwd voor het wegredeneren of te luchtig opvatten van deze dingen: 'Bagatelliseren wij de ziel van iemand anders (voeg hier alstublieft het woord *lichaam* aan toe), dan bagatelliseren wij de verzoening waardoor die ziel gered is en het voortbestaan ervan is gegarandeerd. En als iemand speelt met de Zoon van rechtvaardigheid, de Dagster zelf, speelt hij met een vlam en een hitte die heter en heiliger zijn dan de middagzon. Dat kun je niet doen zonder je te branden.'⁶ Porno bezoedelt en ontzaart lichaam en geest. We moeten de heilige aard van anderen en onszelf respecteren.

Het kan verhinderen dat we het volle potentieel van onze ziel bereiken. Onze hemelse Vader heeft zowel ons lichaam als onze geest geschapen. Hij weet hoe die het beste samenwerken. Hij weet wat ons ertoe zal brengen ons potentieel te bereiken en wat onze vooruitgang zal hinderen. Hij weet wat ons lichaam in moet nemen en wat het niet moet innemen. De profeten hebben ons geleerd dat pornobeelden in onze gedachten laden schadelijk is voor onze geest en dat we daarmee ons vermogen om geluk en vreugde te ervaren in gevaar brengen. Als we echter de aanwijzingen volgen die de Heer in de Schriften en via de profeten heeft gegeven, kunnen wij het volle potentieel van onze ziel bereiken.

Het kan verslavend werken. Regelmatig naar porno kijken, met name als dat met zelfbevrediging gepaard gaat, kan een gewoonte en zelfs een verslaving worden. De verslaving komt tot stand als iemand afhankelijk wordt van de 'toevloed' aan chemicaliën die het lichaam aanmaakt als hij naar porno kijkt. Hij of zij wordt afhankelijk van deze activiteit om te ontvluchten aan of om te gaan met de moeilijkheden van het leven en emotionele stress in de

vorm van verdriet, boosheid, verveling, eenzaamheid of afmatting. Het wordt moeilijk om ons van die afhankelijkheid te ontdoen. Soms kan dit zelfs escaleren tot seksuele contacten buiten het huwelijk.

Het schept ongezonde verwachtingen van het huwelijk. Als iemand naar porno kijkt en opgewonden raakt, voelt dat voor het lichaam net zo aan als bij een echt seksueel contact. Als dat gedrag vaak herhaald wordt, raken lichaam en geest gewend aan bepaalde seksuele beelden en gedragingen, waardoor er onrealistische en ongezonde verwachtingen kunnen ontstaan van wat een seksuele relatie zou moeten zijn. Dergelijke verwachtingen slaan over op het huwelijk en veroorzaken verdriet, wantrouwen, ruzie en verwarring; ze beschamen het vertrouwen van de partner.

Onophoudelijk deugdzzaam

De Heer biedt grote zegeningen aan hen die reine en deugdzaame gedachten én naastenliefde hebben: 'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden; en de leer van het priesterschap zal zich op uw ziel vormen als dauw uit de hemel. De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn' (IV 121:45-46).

Hoe houden we onze gedachten 'onophoudelijk' deugdzzaam? Wie met succes ongepaste gedachten en gedragspatronen overwint, leert zich alleen in te laten met deugdzaame dagelijkse bezigheden. Onder meer:

- Naar opbouwende muziek luisteren.
- Genieten van Gods scheppingen in de natuur.
- Ons lichaam rein en gezond houden.
- De Schriften en andere goede boeken lezen.
- Plezier hebben met goede vrienden en familieleden.
- Deelnemen aan gesprekken die niet schunnig of anderszins beneden onze waardigheid zijn.
- Dankzeggen in gebed en bidden om de kracht waarmee we verleiding kunnen weerstaan.
- Ons thuis en op ons werk omringen met deugdzaame zaken, zoals posters, schilderijen, geschenken van dierbaren, dingen waar we om moeten lachen, of dingen die dierbare herinneringen inhouden.

Al die dingen kunnen symbolen van deugdzzaamheid worden waarmee we onze gedachten op het goede richten en minder vatbaar worden voor de begeertes van de natuurlijke mens. Als jongeren deze strategieën kunnen

leren en toepassen, gaan ze de onmetelijke zegeningen ervaren die in Leer en Verbonden 121 genoemd worden.

Het is ook essentieel dat ze begrijpen dat we allemaal zwakheden te overwinnen hebben. Zwakheid maakt ons Gods liefde niet onwaardig. In feite maakt het overwinnen van onze zwakheid deel uit van het plan dat de Heer voor ons heeft. Als de Heer ons op onze zwakheid wijst en wij zijn aanwijzing volgen om ootmoedig en onderworpen

te worden (niet wanhopig en hopeloos), gebeuren er fantastische dingen. We kunnen ons hart in geloof aan de Heer overgeven. Dan worden door zijn genade en macht — en niet alleen door onze wilskracht — 'zwakke dingen sterk voor' ons (Ether 12:27).

Ons is echter niet gezegd dat Hij ons onze zwakheid afneemt. Wij kunnen nog steeds verleid worden en problemen ondervinden door onze zwakheid, maar als wij nederig zijn en blijven geloven, zal de Heer ons helpen om verleidingen te weerstaan.

Als jonge mensen problemen hebben met porno, moeten ze weten dat ze niet verloren zijn, dat wij en de Heer hen nog steeds liefhebben, en dat er een oplossing is. President Hinckley heeft gezegd: 'Moge u vanuit het diepst van uw ziel de Heer smeken dat Hij deze verslaving van u zal wegnemen. En ik

hoop dat u de moed zult hebben om de liefdevolle hulp van uw bisschop, en zo nodig professionele hulp, in te roepen.¹⁷ Onze jongeren moeten zich niet schamen om hulp in te roepen van ouders, priesterschapsleiders en therapeuten.

Als ouders en leidinggevendenden moeten wij betrokken zijn bij het leven van onze jongeren en ernaar streven om een omgeving te scheppen waarin ze zich veilig voelen. Wij moeten openhartig met ze praten over deze belangrijke kwesties en ze aanmoedigen om zich aan de evangeliebeginselen te houden en zich te sterken tegen de krachten van het kwaad. Wij moeten op de hoogte zijn van de activiteiten van onze jongeren, inclusief internetgebruik, en openhartig praten over de zegeningen en gevaren van de seksualiteit van de mens, naar ze luisteren en wijze raad en leiding geven.

Uiteraard vertellen we niet over onze eigen ervaringen met intimiteit. Maar aan de hand van de beginselen in dit artikel kunnen we onze jongeren een goed begrip geven van de kracht en het potentieel van hun seksuele drijfveren.

Belangrijker nog is dat wij onze jongeren een goed voorbeeld geven. Zij kijken hoe wij omgaan met negatieve invloeden. Onze jongeren moeten weten dat *wij* beseffen dat de invloed van de tegenstander niet is opgewassen tegen de goddelijke macht en invloed van de Heer, in Wie wij ons vertrouwen plaatsen. ■

NOTEN

1. Conference Report, oktober 1913, p. 117.
2. *Of Souls, Symbols, and Sacraments*, (2001), pp. 11, 13.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball (red.), 1982, p. 311.
4. 'Why Stay Morally Clean', *Ensign*, juli 1972, p. 111; cursivering toegevoegd.
5. 'Een tragisch kwaad onder ons', *Liabona*, november 2004, p. 61.
6. *Of Souls, Symbols and Sacraments*, p. 13.
7. *Liabona*, november 2004, p. 62.

HULP MET HET OVERWINNEN VAN PORNO

Laat deugd uw gedachten sieren is een nieuwe brochure gericht tot hen die worstelen met pornografie. Er wordt in besproken hoe:

- slechte media te herkennen;
- de verleiding van porno te weerstaan en vermijden;
- pornoverslaving te overwinnen.

Laat deugd uw gedachten sieren (artikelnummer 00460 120) bevat ook schriftteksten en andere kerkelijke teksten over bekeering, de heilige aard van het lichaam en het overwinnen van wereldse invloeden. Kerkleiders en familieleden kunnen de brochure geven aan mensen die met porno worstelen.

Ik dacht aan de pioniers

Daniel Cisternas

Toen ik negentien was, werd ik opgeroepen voor dienst in het Zweedse leger. Ik was signaalgever bij de artillerie en maakte deel uit van de staf en het voornaamste peloton van de achtste compagnie.

Op een ochtend in januari gaven onze officieren ons om vier uur 's ochtends bevel om onze volledige uitrusting aan te doen en over twintig minuten buiten te verzamelen. We hadden honger en waren moe van de vorige dag. Ik voelde me alsof ik nauwelijks een oog had dichtgedaan en moest toch al weer een nieuwe proef ondergaan. Ik kan me nog herinneren hoe het voelde om uit de warme barak in de onbeschrijflijke kou te stappen.

Een gigantische bus van het leger haalde ons op en we kregen te horen dat we voor een grote proef naar Stockholm gingen om te zien of we in aanmerking kwamen voor de vervolgopleiding. Eenmaal in de stad werden we in drie groepen opgedeeld en kreeg elke groep een andere kaart en een andere bestemming.

We liepen met onze volle bepakking aan wapens, munitie en andere uitrusting door Stockholm. Bij elke controlepost moesten we een fysieke proef doorstaan, zoals een gijzelaarsconfrontatie, straatveldslag, rennen

door tunnels en gebouwen, en EHBO-behandeling. Na elke proef hadden we nauwelijks tijd om te rusten voordat we door moesten naar de volgende controlepost.

Het ijskoude asfalt verdoofde mijn voeten en mijn schouders deden zeer door de zware uitrusting. Maar ik ging door en probeerde niet te klagen. Onze groep kreeg erg slecht weer en zware proeven te doorstaan, maar we marcheerden broederlijk eensgezind door. Langs de route kregen we te maken met geschokte burgers die ons uitlachten, nawezen en nariepen.

Ik was moe, koud, vies en had overal pijn toen we onze eindbestemming bereikten en de bus ons ophaalde. Tijdens de reis terug naar de basis dacht ik na over de proeven die mijn peloton en ik hadden doorstaan en vroeg ik me af of deze training

eigenlijk nog wel waarde had, behalve de medailles die ons aan het eind ervan wachtten. Ik vroeg me af of er buiten ons nog anderen waren die soortgelijke proeven hadden doorstaan.

Plotseling dacht ik aan de ontberingen en de opofferingen van de pioniers in de begintijd van de kerk. Ik herinnerde me de verhalen van hun honger, kou en pijn; van bespot worden; en van kilometers en kilometers lopen — dezelfde dingen die ik die dag had meegemaakt. Het grote verschil was dat ik dit slechts één dag hoefde mee te maken. De pioniers reisden door koude, sneeuw, regen en hitte, lopend door modder en stof. Ze liepen met slechts weinig materiële zekerheid, met slechts het geloof dat de Heer hen zou beschermen. De pioniers liepen naar Zion omdat de Heer voor hen een wonderbaar werk te doen had.

Zonder erover na te denken

Ik berinnerde me de verhalen van de honger, kou en pijn die de pioniers leden; dat ze bespot werden en heel ver moesten lopen lopen — dezelfde dingen die ik had meegemaakt.

begon ik ineens 'Komt, heil'gen, komt' (lofzang 15) te zingen en nog tijdens de busrit begon ik me beter te voelen. Er stroomde een sterk gevoel van warmte en geluk door mij heen. Ik was toen niet actief in de kerk en dacht dat ik nooit meer terug zou gaan, maar plotseling kreeg ik een gevoel dat mij zei: 'Ga terug naar de kerk.'

Toen ik weer op de basis aankwam, belde ik mijn ouders, zei dat ik van ze hield en dat ik weer naar de kerk wilde gaan. De volgende zondag was een grote test om te zien of ik de moed had terug te gaan, want ik was al zo lang weg geweest. Teruggaan was niet makkelijk, maar zeker de moeite waard. Mijn familieleden en andere kerkleden gaven me het gevoel dat ik welkom was.

Ik begon me voor te bereiden op een zending en twee jaar later kreeg ik een oproep voor een zending in het zendingsgebied Praia (Kaapverdië). Toen ik op weg naar het opleidingscentrum voor zendelingen in Salt Lake City arriveerde, zag ik wat een geweldig werk de pioniers gedaan hadden met de bouw van een schitterende tempel en het plannen van een prachtige stad. Zachtjes zei ik: 'Bedankt.'

Als ik me tegenwoordig afvraag of die proef in het leger iets waard was, antwoord ik dat het in alle opzichten de moeite waard was omdat ik op een bus met een peloton medesoldaten plotseling tot het geweldig inzicht kwam hoe belangrijk het werk van de Heer wel is. Het was echt de moeite waard omdat ik terug naar de Heer ben gekomen en nu zijn werk en zijn wil doe. ■

Haal de kinderen uit het water!

Janell Johnson

Het was een fijne dag in juni van 2003. Ik reed met mijn vijf kinderen van ons huis in Logan (Utah) naar Bear Lake om mijn zus en haar gezin te bezoeken. Hun woning ligt maar een paar minuten lopen van het water af en na een kort praatje besloot ik met mijn kinderen en hun nichtjes, Kami en Erin, op het strand te gaan spelen.

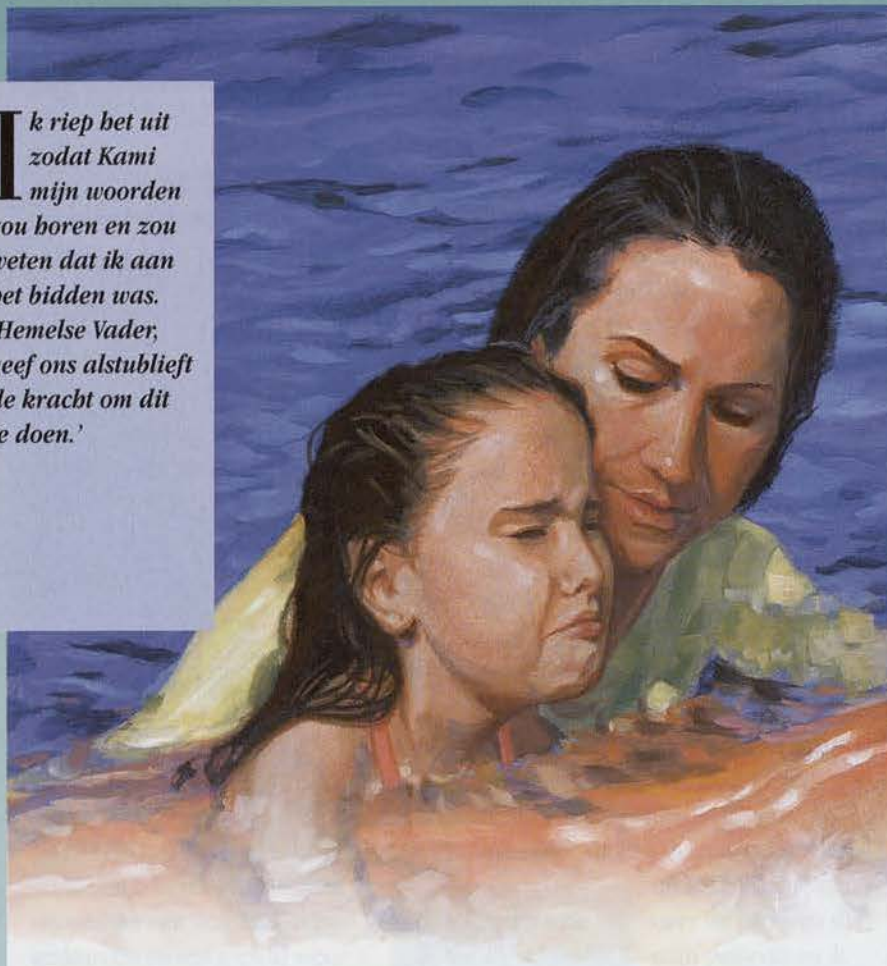
Het water langs de oever was warm en ik zat in een zacht briesje ontspannen te lezen. Ik keek uit over het meer en zag dat Kami ongeveer vijftig meter van de kant af op een schuimmatras dreef. Omdat het meer niet ver uit de oever erg

diep wordt, wuifde ik naar haar en riep dat ze dichterbij moest komen, maar ze kon mij op die afstand niet horen.

Ik begon me al snel wat ongemakkelijk te voelen en hoorde de influistering van de Geest dat de kinderen het water uit moesten. Ik riep dat ze dicht bij de oever moesten komen en ze kwamen met tegenzin op mij af. Ik keek om naar de bergen achter ons en zag dat zich daar donkere wolken samentrokken. Er flitste een fel bliksemlucht door de lucht.

'Kom uit het water', schreeuwde ik. 'Er komt onweer!' Ik rende op

Ik riep het uit zodat Kami mijn woorden zou horen en zou weten dat ik aan het bidden was. 'Hemelse Vader, geef ons alstublieft de kracht om dit te doen.'

Kami af, die nu wel zeventig meter van de oever af was. Op dat moment trof een windvlaag ons. Mijn achtjarige zoontje, Dallin, probeerde een andere schuimmatras uit het water te halen, maar de wind pakte het als een zeil op en smeed hem op de grond.

Ik probeerde zo snel ik kon bij Kami te komen, maar de wind dreef haar verder het water op. Ik ben geen sterke zwemmer en met steeds grotere golven om mij heen, bleef ik doorwaden. Ik zag dat ze zo hard ze kon met haar voeten schopte terwijl ze over de zijkant van de matras leunde, maar daarmee kon ze nauwelijks tegen de wind op. Ze werd toch verder naar het open water geblazen.

Terwijl ik verder waadde, werd het

water steeds dieper. Uiteindelijk bereikte het mijn schouders. Vervolgens kwam ik met mijn voeten bij punt waar de bodem van het meer sterk daalde. Ik moest stoppen, maar was nog bijna twintig meter van Kami verwijderd. Ik deed mijn mond open om haar te roepen, maar tot mijn afschuw kwam er geen geluid uit. Toen er uiteindelijk wél geluid uitkwam, was het niet meer dan wat verstikte geluiden. Op dat moment beseft ik hoe koud het water op deze afstand was. Ik zag in dat ik onderkoeld begon te raken. Ik zou de kant ook niet meer halen. We zouden allebei verdrinken.

Op dat moment gebruikte ik alle kracht die nog in me was om naar Kami te roepen, zodat mijn woorden zou horen en zou weten

dat ik aan het bidden was. 'Hemelse Vader, geef ons alstublieft de kracht om dit te doen.' Plotseling werd mijn lichaam overspoeld door warmte en kreeg ik weer energie. Mijn stem werd helder en sterk. Ik riep: 'Kami, peddel met je handen!' Haar kleine tienjarige armpjes peddelden als een hondje in het water voor de matras. Ze was nauwelijks sterk genoeg om iets te beginnen tegen de verschrikkelijke wind, maar het leek wel of er een enorme hand achter haar was die haar voorzichtig in de richting van mijn uitgestrekte hand dreef. Ik bleef haar aanmoedigen totdat onze vingers elkaar raakten. En op dat moment wist ik dat we het zouden halen, omdat onze hemelse Vader haar naar mij had gebracht.

Op de oever was Dallin aan het huilen, keihard gegeseld door wind en zand. Ik had al mijn kracht nodig om met hem, de andere kinderen, de matrassen en speeltjes in de auto te komen. In de verte loeide een sirene luid, ten teken dat de bliksem in de heuvels brand had gesticht. Het leek iets toe te voegen aan de dramatiek van het moment, maar wij wisten dat wij behouden waren door goddelijke tussenkomst.

Ik vertelde de kinderen wat er op het water gebeurd was en zodra we het huis hadden bereikt, dankten we de Heer in gebed dat Hij ons leven had gered. En daarbij voelden we de overweldigende liefde van onze Vader in de hemel. Ik weet dat Hij op zijn kinderen let en ben erg dankbaar dat Hij die dag met ons was. ■

Kan ik ooit weer praten?

Javier Gamarra Villena

Ik was enkele maanden op zending in mijn vaderland, Peru, toen ik kennismakte met Santiago. Hij ging naar een zondagsschoolklas voor nieuwe leden, maar had zich nooit laten dopen. Hij had ook de zendelingenlessen niet gevolgd. Ik vernam dat hij een spraakgebrek had waardoor hij zich onzeker voelde en moeite had met communiceren.

Santiago had het grootste deel van zijn leven geen moeite met spreken gehad en was bovendien gezegend met een prachtige zangstem. Maar toen kreeg hij een beroerte. Na een lang verblijf in een revalidatiecentrum had hij weer leren lopen, maar hij had nog steeds moeite met spreken.

We vonden het fantastisch toen Santiago toestemde in een bezoek. Bij dat eerste bezoek probeerde hij te praten en probeerden wij hem te begrijpen. Hij vond het vooral fijn om hardop voor te lezen uit het Boek van Mormon. We hadden hem lief en bewonderden hem.

Op een dag zei Santiago tijdens een bespreking van de evangelieverordeningen dat hij klaar was om zich te laten dopen en bevestigen. Na de les stond hij op en zei, met glanzende ogen maar met grote moeite: 'Broeders, kan ik na mijn doop weer gewoon praten?'

Ik was even geschokt en wist aanvankelijk niet wat ik moest antwoorden. Maar gedreven door de Geest

zei ik vol vertrouwen: 'Ja, als je genoeg geloof hebt, zal de Heer je wens inwilligen.'

Toen Santiago op zijn doopdag gevraagd werd om zijn getuigenis te geven, moest ik denken aan die vraag die hij gesteld had. Ik besepte dat sommige beloften van de Heer niet onmiddellijk vervuld worden en vroeg me af of Santiago teleurgesteld zou zijn als zijn spraakvermogen niet onmiddellijk verbeterde. In de daaropvolgende dagen had hij nog steeds moeite met spreken, maar het leek hem niet dwars te zitten.

Ik werd kort daarna overgeplaatst en zag Santiago pas weer aan het eind van mijn zending terug, toen ik afscheid ging nemen alvorens naar huis te gaan. Mijn collega en ik troffen hem niet thuis en begonnen weg te gaan, toen we plotseling een krachtige stem hoorden die ons riep. Het was Santiago!

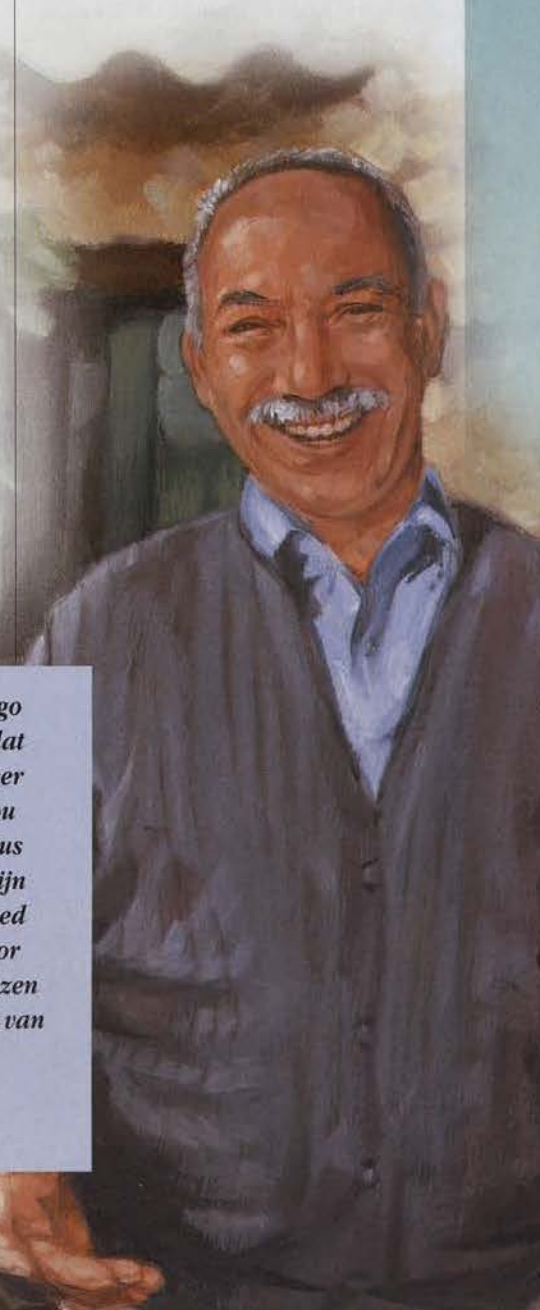
We gingen naar binnen en hij vertelde hoe blij hij was als lid van de kerk. Na enkele minuten besepte ik dat hij bijna foutloos sprak. Verbaasd zei ik:

'Santiago, je spreekt nu heel goed!'

Hij zei dat hij had geweten dat de Heer zijn wens zou vervullen. Daarom had hij zijn geloof getoond en had zijn deel gedaan door hardop uit het Boek van Mormon te lezen en de oefeningen te doen die zijn artsen hadden aanbevolen. 'De Heer heeft

gezien hoeveel moeite ik deed en heeft mij mijn stem teruggegeven', zei hij. 'En het duurt niet lang meer tot Hij mij weer zegent met het vermogen om te zingen.'

Ik kon mijn tranen niet bedwingen. Die dag leerde Santiago mij een grote les. De beloften van de Heer worden niet altijd snel vervuld, maar komen altijd uit. ■

Santiago wist dat de Heer zijn wens zou vervullen. Dus toonde hij zijn geloof en deed zijn deel door hardop te lezen uit het Boek van Mormon.

Wist je?

Het gebeurde in juli

30 juli 1837: George D. Watt kan harder lopen dan andere doopkandidaten in Groot-Brittannië en laat zich als eerste bekeerling in zijn land dopen in de Ribble. Hij wordt gedoopt door ouderling Heber C. Kimball.

24 juli 1847: Brigham Young trekt met andere pioniers de Salt Lake Valley in.

24 juli 1929: Het zendingsgebied Tsjechooslowakije gesticht.

9 juli 1976: Het zendingsgebied Okajama (Japan) gesticht.

Tip voor leidinggevenden

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Toen de Heiland Petrus leiderschapsinstructie gaf, zei Hij: "Als gij eenmaal tot bekering zijt gekomen, versterk dan uw broederen"

(Lucas 22:32).

'Het is interessant dat Hij het woord *versterk* gebruikte. Het is erg moeilijk om te versterken als je

niet goed kunt communiceren.

Er ontstaan vaak problemen, niet omdat het plan niet deugt, maar omdat de communicatie gebrekkig is.' ('These I Will Make My Leaders', *Ensign*, november 1980, p. 36).

Dus als je iets plant met je familie-, klas- of quorumleden, denk er dan aan te communiceren. Je moet niet alleen praten, maar ook luisteren. Luister naar hen voor wie jij als leidinggevende verantwoordelijk bent, luister naar je ouders en jeugdleiders, en luister bovenal naar de Geest.

De macht van God erkennen

In de onderstaande schriftteksten staan voorbeelden van Gods macht. Zo zien we wat het priesterschap kan bereiken. Lees elke tekst en zoek uit welke tekst bij welk plaatje hoort.

__ Genesis 1:1

__ Marcus 14:22-24

__ Johannes 11:39-44

__ Johannes 9:1-7

__ 3 Nephi 11:21

__ Helaman 12:9-17

EEN VOORBEELDIG OPTREDEN

VIKTÓRIA MERÉNYI

Als in Hongarije een klas het voortgezet onderwijs afrondt, organiseert men een groot bal. Alle leerkrachten, ouders en vrienden worden uitgenodigd. De klas voert dansen op en geeft andere presentaties. Toen ik in de eindexamenklas zat, werd ik ook gevraagd om zo'n presentatie te verzorgen. Ik besloot twee pianostukken uit te voeren. Een van de twee stukken die ik koos, was een lofzang van de kerk. Er zijn in Hongarije niet veel leden van de kerk, dus ik verwachtte niet dat kerkleden de uitvoering zouden horen.

Maar de zondag na het bal kwam een zuster in de kerk enthousiast op me af, feliciteerde me en zei dat zij mij met enkele andere

kerkleden en wat onderzoekers had horen optreden. Minderactieve leden hadden het bal ook bijgewoond en hadden mij de lofzang horen spelen. Deze zuster vertelde me hoe fijn het was om de lofzang te horen bij een activiteit die niet door de kerk was georganiseerd en ze zei dat het getuigenis van de aanwezigen erdoor gesterkt was.

Ik kwam erachter dat we nooit weten wanneer we een goed voorbeeld

geven en dat zelfs kleine daden een grote uitwerking kunnen hebben op andere mensen. ■

Een boodschap voor mijn vader

De *Liabona* van september 2006 was heel bijzonder. Ik weet zeker dat president James E. Faust waarlijk geïnspireerd was toen hij zijn boodschap 'De vader die om je geeft' schreef. Dat artikel leek rechtstreeks betrekking te hebben op mij en mijn familie. Er zijn zes kinderen in mijn familie en we hebben onze moeder verloren. Toen ik het artikel had gelezen, gaf ik het zonder te aarzelen door aan mijn vader, die minderactief is geworden. Ik weet zeker dat het hem zal sterken.

Tsijbasoe M.E. Baron, Democratische Republiek Congo

Een blauwdruk voor mijn leven

Op een avond las ik in de *Liabona*, het nummer van januari 2006. President Gordon B. Hinckley's artikel 'Blijf op het rechte pad' in de rubriek 'Luister naar de stem van een profeet' trok meteen mijn aandacht. Bij het lezen van deze erg inspirerende boodschap werd mijn hele wezen door ieder woord verlicht. Het artikel is een blauwdruk geworden waar ik mij de rest van mijn leven aan wil houden.

Coleen Emily G. Mabilog, Filipijnen

Een zending leert

Toen ik na mijn zending weer naar de universiteit ging, viel de studie mij zwaar. Ik studeerde natuurkunde, scheikunde en wiskunde en leek al mijn fundamentele kennis van die vakken op zending te zijn kwijtgeraakt. Hoewel ik het aanvankelijk moeilijk vond om weer verder te studeren, werd ik bij de studie gesterkt door de dingen die ik op zending had geleerd — zoals onderzoek doen om antwoorden op vragen te vinden. Ik ben blij dat ik de Heer op de eerste plaats heb gezet en op zending ben gegaan. Het artikel 'Het team van de Heer' van R. Val Johnson in de *Liabona* van maart 2006 bevestigde die gevoelens.

Aristotle Kyeremanteng Fokuo, Ghana

Herinnerd aan de noden van andere mensen

Ik vind de *Liabona* van oktober 2006 een van de beste ooit. Ik weet dat dit veel mensen die de kerk onderzoeken heeft aangesproken. Zelf ben ik al vele jaren lid van de kerk. Ik merk dat leden die al lang lid zijn, blind kunnen worden voor de zorgen, angsten en noden van mensen die nog maar pas lid van de kerk zijn geworden, of die op het punt staan om toe te treden.

De *Liabona* van oktober herinnerde mij aan hun noden.

Volker P. Gebhard, Duitsland

Ware uitleg

Ik had het geluk om zendingen van uw kerk tegen te komen. Dankzij deze jonge mannen maakte ik kennis met de *Liabona*. Wat een fantastisch tijdschrift! Het geeft een volledig overzicht van de zending en de beginnenden van uw kerk. Er staan zowel probleembesprekingen in als oplossingen. Bovendien bespreekt het de toekomstige richting van uw kerk.

Ik heb het artikel 'De val van Adam en Eva' in de *Liabona* van juni 2006 gelezen. Ik wil u danken voor het rehabiliteren van onze aartsmoeder Eva en voor uw onvermoeibare zoektocht naar ware uitleg van complexe gebeurtenissen die in het evangelie beschreven staan.

Alla R. Moeriseva, Rusland

ENQUÊTES

Als u bereid bent af en toe een korte vragenlijst over de *Liabona* in te vullen, e-mail dan alstublieft uw naam, wijk en ring (of gemeente en district) naar liabona@ldschurch.org. Vermeld alstublieft in het Engels 'Reader Survey' in de onderwerpregel.

KOPĖREN NIET TOEGESTAAN

Lee Udall Bennion, *Naar Sarah kijken*

President Howard W. Hunter (1907–1995) heeft het volgende over het moederschap gezegd: 'We hoeven beslist niet ver te zoeken naar de onopgemerkte en vergeten heldinnen van het dagelijks leven. (...) Ik bedoel de ongebruikelijke moed van de moeder die — uur na uur, dag na dag — bij een ziek kind blijft en het verzorgt. (...) Ik heb het over hen die er altijd zijn om lief te hebben en te verzorgen.' ('True Greatness', Ensign, mei 1982, p. 19.)

